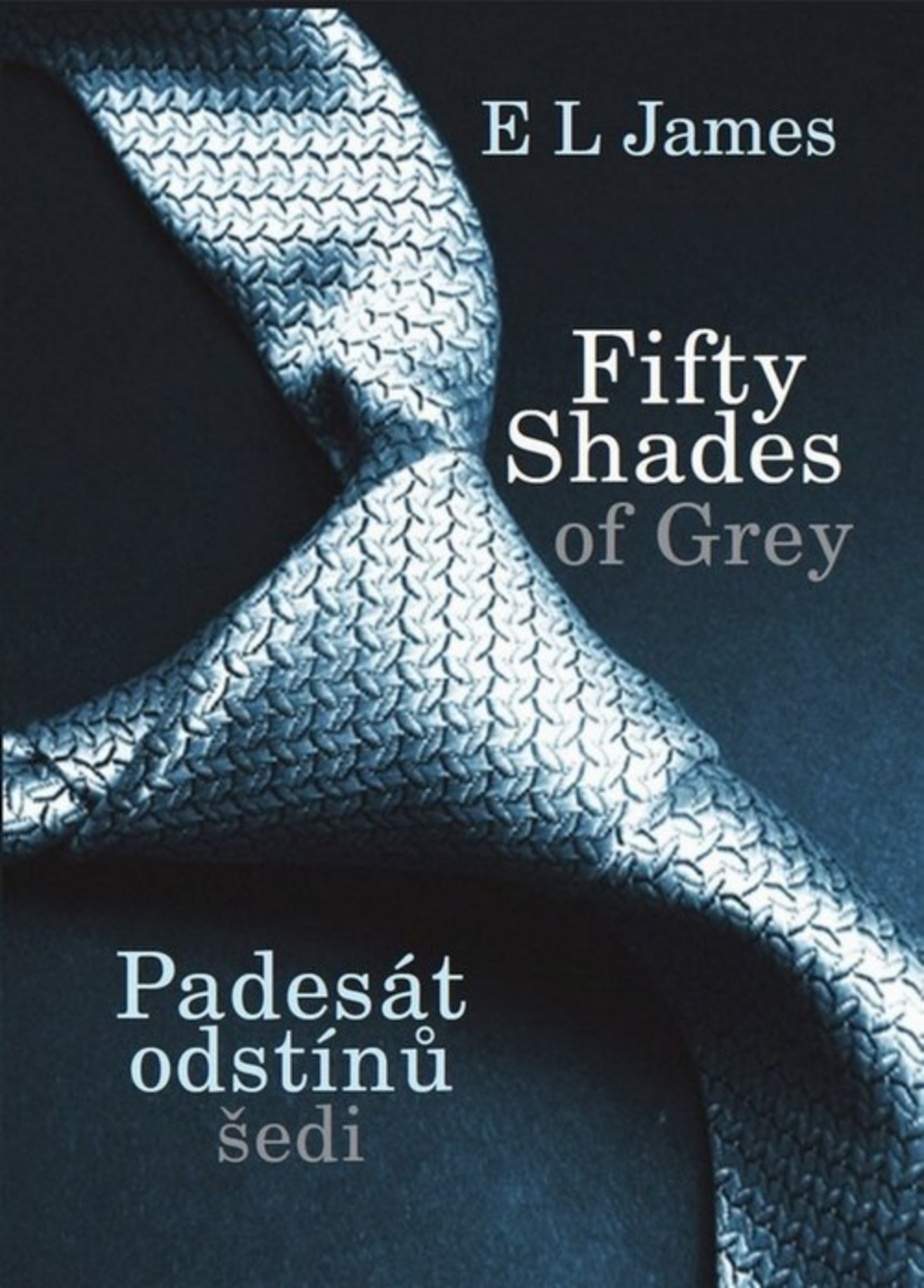

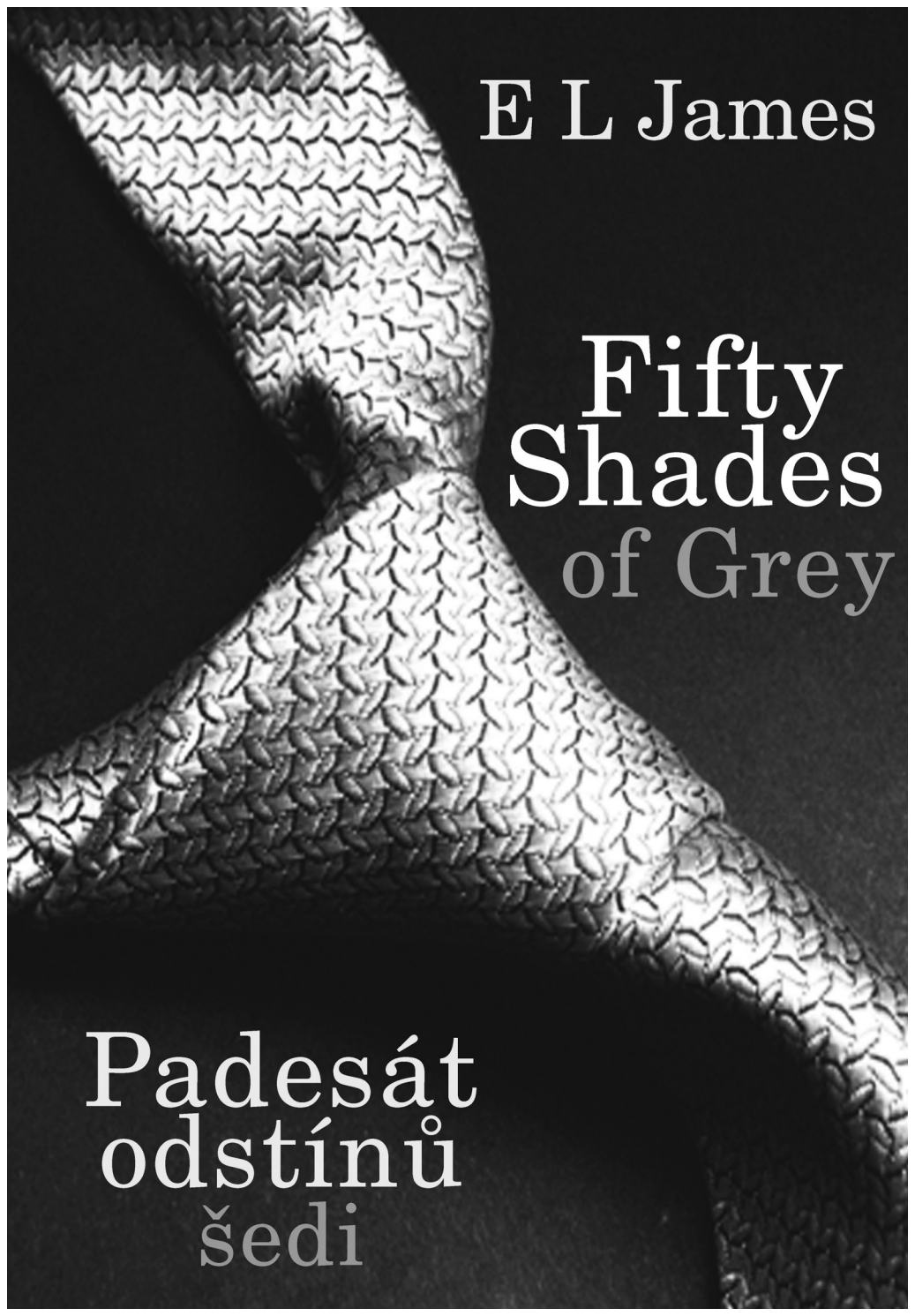

E L James

Fifty
Shades
of Grey

Padesát
odstínů
šedi

E L James

Fifty
Shades
of Grey

Padesát
odstínů
šedi

Věnováno Niallovi,
vládci mého vesmíru

Poděkování

Za pomoc a podporu jsem zavázána těmto lidem:

Manželovi Niallovi. Děkuju, že jsi toleroval mou posedlost, že sis vzal na povel naši domácnost a že jsi byl mým prvním korektorem.

Šéfce Lise. Děkuju, že jsi to se mnou vydržela ten poslední rok, nebo na jak dlouho jsem vlastně propadla tomuto šílenství.

CCL. Nikdy neprozradím za co, ale děkuju.

Všem původním fanouškům. Děkuju za vaši neutuchající podporu a přátelství.

SR. Děkuju za pomoc od samého začátku, a že jsi první.

Sue Maloneové. Za to, že jsi mě dala do pořádku.

Amandě a všem z TWCS. Za to, že jste to riskli.

Autorka publikovala dřívější verzi tohoto příběhu na pokračování
v on-line podobě pod názvem „Master of the Universe“
pod pseudonymem Snowqueen's Icedragon.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2012

Translation © Zdenka Lišková, 2012

ISBN 978-80-7388-705-6

Kapitola 1

Frustrovaně se na sebe mračím do zrcadla. Kčertu s mými vlasy, které se prostě neumějí chovat, a kčertu s Katherine Kavanaghovou, která je nemocná a vystavuje mě tomuhle utrpení. Právě teď bych se měla připravovat na státnice, jež vypuknou příští týden, a místo toho tu zkouším přimět své vlasy k poslušnosti. *Musím se odnaučit chodit spát s mokrou hlavou. Musím se odnaučit chodit spát s mokrou hlavou.* Párkrát si tu mantru přeříkávám, zatímco se ještě jednou pokouším dostat vlasy pod kontrolu. Podrážděně protočím panenky a zadívám se na tu bledou hnědovlasou dívku s modrýma, příliš velkýma očima. Vzdávám to. Jediná věc, která mi zbývá, je svázat ty vzpurné prameny do culíku a doufat, že vypadám aspoň trochu reprezentativně.

Kate je moje spolubydlící a k tomu, aby ulehla s chřipkou, si ze všech možných dnů vybrala právě tenhle. Proto taky nemůže udělat interview do studentských novin, které si domluvila s nějakým průmyslovým magnátem, o němž jsem v životě neslyšela. Takže jsem byla vybrána jako dobrovolník. Mám se šprtat na zkoušky, mám dokončit jednu esej a taky bych měla dnes od-

poledne jít do práce. Ale ne – místo toho se musím sebrat a ujet sto šedesát pět mil až do Seattlu a sejít se tam s nějakým tajemným výkonným ředitelem Grey Enterprises Holdings s.r.o. Pro tak výjimečného podnikatele a hlavního sponzora naší univerzity je čas mimořádně drahý – mnohem dražší než ten můj –, a přesto byl tak laskav, že Kate poskytne interview. Převratná událost, jak mi dotyčná neustále zdůrazňuje. Kčertu s jejími mimoškolními aktivitami.

Kate leží schoulená na gauči v obýváku.

„Mrzí mě to, Ano. Trvalo mi devět měsíců, než jsme se na tom interview dohodli. A trvalo by dalších šest ho přeplánovat – to už budeme mít obě odpromováno. Jako šéfredaktor to prostě nesmím prošvihnout. Prosím...“ žadoní tím svým chraplavým rozbolavělým hlasem. Jak to jenom dělá? Dokonce i nemocná působí rozpustile a tak úchvatně. Má od přírody světlounce zrzavé vlasy a zářivě zelené oči, i když ty jsou teď zarudlé a uslzené. Rychle potlačuju nevíтанou vlnu soucitu.

„Jasně že tam pojedu, Kate. A ty by ses měla vrátit do postele. Nechtěla bys NyQuil nebo Tylenol?“

„NyQuil, prosím tě. Tady máš otázky a můj diktafon. Prostě zmáčkneš nahrávání, vidíš? Dělej si poznámky, já to pak všechno přepíšu.“

„Nic o něm nevím,“ zabrbám a neúspěšně se pokouším krotit vzrůstající paniku.

„Otázky tě povedou. A jeď už. Je to dálka a já nechci, abys tam přišla pozdě.“

„No jo, vždyť už jedu. A ty se vrať do postele. Uvařila jsem ti polívku, tak si ji pak ohřej.“ Věnuju jí laskavý pohled. *Ty jsi jediná, pro koho něco takového udělám, Kate...*

„Ohřeju. Hodně štěstí. A díky, Ano – jako obvykle jsi mi zachránila život.“

Seberu svůj školní batoh, nejistě se na ni usměju a pak už vy-
rážím ze dveří směrem k autu. Nemůžu uvěřit, že jsem ji nechala,
aby mě k tomu přemluvila. Faktem ale je, že Kate přiměje koho-
koliv k čemukoliv. Bude z ní vynikající novinářka. Je výmluvná,
silná, přesvědčivá, schopná argumentovat, překrásná – a je mou
nejmilejší, nejlepší kamarádkou.

Když vyjíždím z washingtonského Vancouveru vstříc Portlandu
a mezistátní dálnici I-5, silnice jsou poloprázdné. Ještě je brzy
a já nemusím být v Seattlu dřív než ve dvě odpoledne. Naštěstí mi
Kate půjčila svůj sportovní Mercedes CLK. Nejsem si totiž jistá,
jestli by Wanda, můj staříčkový Volkswagen Brouk, zvládnul dojet
včas. Páni, řídit tenhle mercedes je ale radost, a když sešlápnu
plyn až na podlahu, míle doslova ubíhají.

Mým cílem je sídlo celosvětové společnosti pana Greye. Je
to obrovská dvacetipatrová kancelářská budova, samé oblé sklo
a ocel – architektova představa o užítkovosti – s nápisem GREY
HOUSE diskrétně vyvedeným opět v oceli nad vstupními pro-
sklenými dveřmi. Je čtvrt na dvě, když s pocitem ohromné úlevy,
že nejdu pozdě, vcházím do prostorné, a upřímně i dost zastrašu-
jící vstupní haly z oceli, pískovce a skla.

Za masivním kamenným recepčním pultem se na mě usmívá
velmi atraktivní, pečlivě upravená mladá blondýna. Na sobě má
to nejlíp padnoucí uhlově černé sako s bílou halenkou, jaké jsem
kdy viděla. Působí naprosto bezchybným dojmem.

„Jdu za panem Greyem. Anastasia Steeleová, místo Katherine
Kavanaghové.“

„Omluvte mě na okamžik, slečno Steeleová,“ trochu nadzdvih-
ne obočí, když se před ní sebevědomě postavím. Začínám litovat,
že jsem si nepůjčila jeden z Kateiných blejzrů místo svého tma-
vomodrého sáčka. Vyvinula jsem nadlidské úsilí a vzala si svou

jedinou sukni, k ní celkem ucházející hnědé vysoké boty a modrý svetr. Podle mě je to elegantní. Předstírám, že mi ta blondýna nenahání strach, a strkám si uvolněný pramen vlasů za ucho.

„Slečna Kavanaghová je očekávána. Podepište se, prosím, sem, slečno Steeleová. Použijte poslední výtah vpravo a zvolte si dvacáté poschodí,“ usmívá se na mě vlídně, když se zapisuju, ale není pochyb o tom, že se baví.

Podává mi kartičku s výrazným nápisem NÁVŠTĚVA. Neubráním se úšklebku. Osobně si myslím, že je zřejmé, že jsem tu na návštěvě. Vůbec se sem totiž nehodím. *Takové věci se nemě- ní*, povzdychnu si. S poděkováním se odeběrám k výtahům kolem dvou mužů z ochranky, kteří jsou ve svých dokonale padnoucích černých kvádrech mnohem lépe oblečení než já.

Výtah se mnou do dvacátého patra letí nadzvukovou rychlostí. Dveře se tiše otevírají a já se ocitám v dalším rozlehlém foyer – znovu ta ocel, sklo a bělostný pískovec. Přede mnou se tyčí další kamenný pult a další dokonale černobíle oděná mladá blondýna, která vstává, aby mě pozdravila.

„Slečno Steeleová, počkala byste zde, prosím?“ pokyne mi směrem ke křeslům potaženým bílou kůží.

Za nimi se nachází prostorná prosklená zasedací místnost s velkým stolem z tmavého dřeva a nejméně dvaceti barevně sladěnými židlemi kolem. A za tím vším celoskleněná venkovní stěna, skýtající výhled na panorama Seattlu až k zálivu Sound. Je to omračující scenerie, která mě na chvíli doslova paralyzuje. *Pane jo.*

Sedám si, z batohu lovím otázky, procházím si je a mezitím v duchu spílám Kate, že mi neposkytla aspoň jeho stručný životopis. O muži, se kterým teď povedu rozhovor, totiž nevím zholá nic. Může mu být devadesát, nebo taky třicet. Ta nejistota je rozčilující, začínám mít nervy na pochodu a neklidně poposedávám.

Tyhle řeči z očí do očí mi nikdy moc nešly, spíš dávám přednost anonymitě skupinové diskuse, kdy se můžu nenápadně skrývat v zadní části místnosti. Abych pravdu řekla, ze všeho nejvíc preferuju svou vlastní společnost, nejlépe usazená na pohovce v univerzitní knihovně s nějakou britskou klasikou v ruce. A ne sedět a svíjet se v nějaké kolosální budově z kamene a skla.

Sama nad sebou obracím oči v sloup. *Koukej se sebrat, Steeleová.* Soudě podle budovy, která je až příliš moderní a sterilní, tipuju Greye na čtyřicátníka: nejspíš bude v dobré kondici, opálený a blond, aby ladil s personálem.

Další elegantní bezchybně oblečená blondýna vchází velkými dveřmi vpravo. Co to tu s těmi dokonalými blondýnami mají? To je jak ve Stepfordu. S hlubokým nádechem vstávám.

„Slečna Steeleová?“ táže se poslední blondýna.

„Ano,“ zaskřehotám a odkašlu si. „Ano.“ Vida, teď už to znělo mnohem přesvědčivěji.

„Pan Grey vás přijme za okamžik. Mohu vám vzít to sako?“

„Och, prosím.“ Snažím se z něj vyvléknout.

„Bylo vám nabídnuto nějaké občerstvení?“

„Ehm – ne.“ Páni, nedostanu blondýnu číslo dvě do potíží?

Třetí blondýna zabodne do mladé ženy za pultem pohled a zamračí se na ni.

„Dáte si čaj, kávu, vodu?“ ptá se, když obrátí svou pozornost zpátky ke mně.

„Sklenka vody bude stačit, děkuji,“ zamumlám.

„Olivie, opatři prosím slečně Steeleové sklenici vody,“ vyzve Olivii příkře. Ta okamžitě vyskakuje a odchází ke dveřím na druhé straně haly.

„Omlouvám se, slečno Steeleová, Olivie je naše nová stážistka. Posadte se, prosím. Pan Grey bude zaneprázdněn ještě pět minut.“

Olivie se vrací s velkou sklenicí ledově vychlazené vody.

„Prosím, slečno Steeleová.“

„Děkuji.“

Blondýna číslo dvě mašuruje zpátky za přepážku, její podpatky na kamenné podlaze pravidelně klapou a rezonují. Sedá si a společně s blondýnou číslo tři se vrací ke své práci.

Možná pan Grey trvá na tom, aby všechny jeho zaměstnankyně byly blondýny. Mimoděk se zamýšlím nad tím, jestli je to vůbec legální, když vtom se náhle otevrou dveře kanceláře a z nich vyjde vysoký, vkusně oděný muž tmavé pleti s krátkými dredy. Teď už je jisté, že jsem se oblékla špatně.

Obrací se a do dveří říká: „A co si dát tento týden golf, Greyi?“

Odpověď neslyším. Otáčí se, a když mě spatří, usměje se tak, až se mu kolem očí vytvoří vějířky vrásek. Olivie se mezitím vy-mrštila a přivolala výtah. Zdá se, že je to přebornice ve vyskakování ze židle. Ona je nervóznější než já!

„Na shledanou, dámy,“ loučí se ten muž a nastupuje do výtahu.

„Pan Grey vás nyní přijme, slečno Steeleová. Prosím, vstupte,“ vyzývá mě blondýna číslo dvě.

Tak trochu nejistě se zvedám, snažím se zklidnit své rozjitřené nervy. Sbíráám svůj batoh, odkládám sklenici s vodou a kráčím směrem k pootevřeným dveřím.

„Nemusíte klepat – jen vstupte,“ usměje se na mě.

Zatlačím do dveří, a jak do nich vcházím, klopýtnu. Zakopávám o svou vlastní nohu a řítím se do kanceláře hlavou napřed.

Kruci, kruci – já a moje obě levé nohy! Klečím na všech čtyřech ve dveřích kanceláře pana Greya a něčí ruce mě jemně svírají, aby mi pomohly vstát. Je mi tak trapně – kčertu s tou mojí neohrabaností. Musím se doslova přinutit, abych vzhledla. Do háje – je tak mladý.

„Slečno Kavanaghová,“ podává mi ruku s nezvykle dlouhými prsty, když konečně stojím. „Christian Grey. Jste v pořádku? Nechcete se posadit?“

Je tak mladý – a přitažlivý, velmi přitažlivý. Vysoký, v luxusním šedém obleku, bílé košili a černé kravatě s rozcuchanými vlasy s měděným nádechem a uhrančivým, pronikavě šedým pohledem, kterým si mě pozorně měří.

Chvilí mi trvá, než se zmůžu na slovo.

„Ehm. Vlastně...“ vykoktám. Jestli je tomuhle chlápkuvi přes třicet, tak sním svůj klobouk. Omámeně vkládám ruku do jeho a vzájemně si jimi potřásáme. Zároveň s dotykem našich prstů ucítím zvláštní, vzrušující záchvěv. Celá v rozpacích se mu spěšně vyvlékám. To musela být statická elektřina. Uvědomuju si, že zrychleně pomrkávám, pohyby mých očních víček kopírují rytmus mého srdce.

„Slečna Kavanaghová je indisponována, takže mě posílá místo sebe. Doufám, že vám to nevadí, pane Greyi.“

„A vy jste?“ Jeho hlas je hřejivý, možná zní trochu pobaveně, ale to se dá z jeho netečného výrazu těžko vyčíst. Projevuje sice mírný zájem, ale především z něj číší – zdvořilost.

„Anastasia Steeleová. Společně s Kate, totiž... Katherine... totiž... slečnou Kavanaghovou studuji angličtinu na Washingtonské státní.“

„Aha,“ poznamená prostě. Mám pocit, že jsem v jeho výrazu zahlédla náznak úsměvu, ale jistá si nejsem. „Posadíme se?“ Pokyne rukou směrem k bílé kožené sedačce ve tvaru písmene L.

Pro jednoho člověka je to až moc velká místnost. Před prosklenou venkovní stěnou stojí moderní stůl z tmavého dřeva, u kterého by se pohodlně najedlo šest lidí. K němu ladí konferenční stolek u sedačky. Všechno ostatní je bílé – strop, podlaha i stěny. Až na zeď u dveří, kde visí seskupení šestatřiceti malých obrázků, uspořádaných do čtverce. Jsou nádherné – série obyčejných, zapomenutých předmětů, namalovaných tak detailně, že vypadají jako fotografie. Takhle pohromadě jsou dechberoucí.

„Místní malíř. Trouton,“ objasňuje mi, když si všimne, kam směřuje můj pohled.

„Jsou překrásné. Povyšují obyčejné na neobyčejné,“ zasním se u vytržení z něj i z těch obrázků. S hlavou nakloněnou ke straně se na mě upřeně zadívá.

„Lépe bych to nevyjádřil, slečno Steeleová,“ pronese měkce a já z nějakého nevysvětlitelného důvodu rudnu.

Kromě těch maleb je zbytek kanceláře chladný, čistý a sterilní. Zajímalo by mě, jestli to opravdu odráží osobnost toho řeckého boha, co se elegantně zabořil do jednoho z bílých kožených křesel naproti mně. Zatřepu hlavou, zneklidněná tokem svých vlastních myšlenek, a lovím z batohu Kateiny otázky. Pak se snažím zapnout diktafon, jenže mám tak roztřesené ruce, že ho na ten tmavý konferenční stolek celkem dvakrát upustím. Pan Grey nehne brvou a trpělivě čeká – aspoň doufám –, zatímco já postupně podléhám extrémním rozpakům a nervozitě. Když konečně seberu odvalu, abych na něj pohlédla, zjišťuju, že mě pozorně sleduje. Jednu ruku má uvolněně složenou v klíně, druhou si podpírá bradu a dlouhým ukazováčkem si přejíždí po rtech. Myslím, že se snaží skrýt úsměv.

„Promiňte,“ zajíknu se. „Na tohle nejsem zvyklá.“

„Klidně si dejte načas, slečno Steeleová,“ řekne.

„Nebude vám vadit, když si nahraju vaše odpovědi?“

„To se mě ptáte teď? Poté, co jste s tím tak zápasila?“

Do tváří se mi hrne krev. On si mě dobírá?! Aspoň doufám. Zaraženě zamžikám, nejsem si jistá, jak na to zareagovat, ale zdá se, že ho to mrzí, protože se nade mnou nakonec slituje: „Ne, nebude mi to vadit.“

„Vysvětlila vám Kate, teda slečna Kavanaghová, k čemu je to interview určeno?“

„Jistě. Objeví se v promočním vydání studentských novin, protože budu předávat diplomy na letošním promočním ceremoniálu.“

Panečku! Tohle je pro mě novinka. A já jsem dočasně zaujatá myšlenkou, že někdo ne o moc starší než já... dobrá, tak asi o šest let a... dobrá, je megaúspěšný... ale stejně – on mi bude předávat diplom?! S nakrčeným čelem se nutím vrátit svou rozptýlenou pozornost k otázkám, které třímám v ruce.

„Dobře.“ Nervózně polknu. „Mám tu nějaké otázky, pane Greyi.“ Uhlazuji si zbloudilý pramen vlasů za ucho.

„To jsem si myslel...“ pronásí s kamennou tváří. Je to jasné – dělá si ze mě legraci. Jakmile si to uvědomím, ucítím horko ve tvářích. Narovnáвам se a zpevňuji ramena s úmyslem vypadat vyšší a hrozivější. Zapínám diktafon a pokouším se působit profesionálně.

„Na to, že jste vybudoval takové impérium, jste velmi mladý. Čemu vděčíte za takový úspěch?“ Vzhlednu k němu. Ukáže mi chabý úsměv, ale celkově vypadá spíš lehce zklamaný.

„Obchod je jenom o lidech, slečno Steeleová, a já jsem v posuzování lidí velmi dobrý. Víм, co je pohání, co je povznáší, co je oslabuje, co je inspiruje a taky jak je pobízet. Zaměstnávám velmi mnoho dobrých lidí a odměňuji je štědře.“ Udělá drobnou pauzu a zaklesne se do mě svým šedým pohledem. „Věřím, že cesta k úspěchu v jakémkoliv projektu vyžaduje, aby se člověk stal jeho vládcem; aby to, čemu se věnuje, znal skrz naskrz, každý detail. A já opravdu tvrdě, velmi tvrdě pracuji na tom, abych takový byl. Veškerá rozhodnutí činím na základě logických úvah a faktů. Mám přirozený talent pro vytipování a rozvíjení solidních nápadů a také mám schopné lidi. A to je to podstatné, všechno nakonec stojí na schopných lidech.“

„Možná máte prostě štěstí.“ Tohle není na Kateině seznamu, jenže on je tak arogantní. Překvapeně zamrká.

„Já nesázím na štěstí ani na náhody, slečno Steeleová. Zdá se, že čím usilovněji pracuji, tím víc štěstí mám. Opravdu je důležité

vybrat si do týmu ty správné lidi a zároveň dokázat beze zbytku využít jejich energii. Myslím, že to byl Harvey Firestone, kdo řekl: *Největší výzvou vůdcovství je růst a zdokonalení podřízených.*“

„Teď zníte jako někdo, kdo je posedlý kontrolou.“ Ta slova ze mě vypadnou dřív, než je stihnu zarazit.

„Ovšem, já praktikuji kontrolu v každé situaci, slečno Steeleová,“ prohlásí, aniž by jeho úsměv nesl sebemenší stopy humoru. Zadívám se mu do očí a on mi ten pohled netečně a pevně oplácí. Zrychluje se mi tep a ve tvářích už zase cítím horko.

Proč mě tak znervózňuje? Je to snad tou jeho ohromující vizí? Nebo to dělá ten spalující pohled? Způsob, jakým si ukazovákem přejíždí po spodním rtu? Chtěla bych, aby s tím přestal.

„Mimoto, obrovská moc spočívá v tom, když se ve svých tajných snech dokážete přesvědčit, že jste se narodila proto, abyste ovládala,“ pokračuje měkce.

„Vy si myslíte, že máte obrovskou moc?“ *Maniaku!*

„Zaměstnávám víc než čtyřicet tisíc lidí, slečno Steeleová. To mi dává jistý pocit odpovědnosti – moci, chcete-li. Pokud se rozhodnu, že už mě nezajímá telekomunikační byznys a rozprodám ho, dvacet tisíc lidí bude řešit, jak následující měsíc zaplatí hypotéku.“

V šoku mi padá čelist. Jsem omráčená absolutní absencí jeho skromnosti.

„Nemáte snad dozorčí radu, které byste se z toho zodpovídal?“ vyhrknu znechuceně.

„Já svou společnost vlastním. Žádné radě se zodpovídat nemusím.“ Tázavě pozvedne obočí a já okamžitě rudnu. To bych samozřejmě věděla, kdybych se aspoň trochu připravila. Zatraceně, když on je tak arogantní. Radši měním téma.

„A máte nějaké zájmy, kromě své práce?“

„Mé zájmy jsou pestré, slečno Steeleová.“ Na rtech se mu objevuje náznak úsměvu. „Velmi pestré.“ Jeho upřený pohled mi z ně-

jakého důvodu způsobuje rozpaky a zároveň tlačí krev do hlavy. Jako by v jeho očích zaplála nějaká hříšná myšlenka.

„Když tedy tak tvrdě pracujete, co děláte pro to, abyste se po práci uvolnil?“

„Uvolnil?“ Věnuje mi zářivě bílý úsměv. A já přestávám dýchat. On je *opravdu* krásný. Nikdo by neměl vypadat tak dobře.

„No, abych se uvolnil, jak říkáte – plavím se, létám a... provozuji různá kondiční cvičení.“ Poposedá si v křesle. „Jsem velmi bohatý muž, slečno Steeleová, a tak mám drahé a mimořádné koníčky.“

Ve snaze ukončit tuhle debatu vrhám letmý pohled na Kateiny otázky.

„Investujete do výroby. Proč konkrétně?“ kladu další dotaz. Proč jen se v jeho přítomnosti cítím tak nesvá?

„Rád tvořím. Líbí se mi, když vím, jak věci fungují: co je uvádí do chodu, jak se skládají a zase rozkládají. A mou vášní jsou lodě. Co k tomu dodat?“

„Teď to skoro znělo, jako by mluvilo vaše srdce namísto logiky a faktů.“

Zacukají mu koutky, zkoumavě se na mě zadívá.

„To je možné. Nicméně existují lidé, kteří by řekli, že žádné srdce nemám.“

„Proč by to říkali?“

„Protože mě dobře znají,“ zkriví rty v nahořklém úsměvu.

„Řekli by vaši přátelé, že je snadné vás dobře poznat?“ Té otázky lituju hned, jak ji vyslovím. Taky není na Kateině seznamu.

„Jsem velmi uzavřený člověk, slečno Steeleová, a dělám všechno pro to, abych si ochránil soukromí. Rozhovory neposkytuji často...“

„Tak proč jste souhlasil s tímhle?“

„Protože jsem sponzorem univerzity. A proto, že se mi, přes veškerou snahu, nepodařilo slečnu Kavanaghovou odbýt. Velmi

dlouho a neoblomně naléhala na mé lidi z propagačního a já takovou houževnatost dokážu ocenit.“

Ano, vím přesně, jak houževnatá dokáže Kate být. To je ten důvod, proč tu sedím a kroutím se pod jeho pronikavým pohledem jako žížala na háčku, zatímco bych se měla učit.

„Investujete také do zemědělských technologií. Proč se zabýváte právě tímto odvětvím?“

„Peníze se jíst nedají, slečno Steeleová, a na této planetě je příliš mnoho lidí, kteří nemají co do úst.“

„To zní velmi filantropicky. Je to něco, co vás naplňuje? Krmit hladovějící?“

Vyhýbavě pokrčí rameny.

„Je to prostě dobrý byznys,“ zamumlá a já si pomyslím, že není upřímný. Nedává to snad smysl – krmit hladové? Nevidím v tom žádný finanční přínos, pouze duševní uspokojení. Zmatená jeho postojem sklápím oči, abych přečetla další otázku.

„Zastáváte nějakou životní filosofii? Jestli ano, jaká to je?“

„Nemám životní filosofii jako takovou. Možná vůdčí princip – Carnegieho: *Člověk, který dokáže plně vlastnit svou mysl, si dokáže přivlastnit cokoliv, na co má oprávněný nárok.* A já jsem velmi ukázněný, jdu si za svým. Mám rád kontrolu – nad sebou i nad svým okolím.“

„Takže vy chcete věci vlastnit?“ Ty *jsi* posedlý kontrolou.

„Chci si zasloužit svoje právo je vlastnit, ale ano, sečteno a podtrženo, chci.“

„Teď jste zněl jako nefalšovaný prototyp konzumenta.“

„To taky jsem.“ Sice se usmívá, ale v jeho očích se úsměv neodráží. Tohle mi už zase nesedí na někoho, kdo chce nakrmit svět, takže se nemůžu zbavit dojmu, že mluvíme o něčem jiném, ale absolutně netuším o čem. Ztěžka polknu. Jako by teplota v místnosti stoupala, nebo možná stoupá jenom ta moje. Mým jediným

přáním teď je, aby ten rozhovor skončil. Kate už bude mít určitě dostatek materiálu. Čtu další otázku.

„Jste adoptovaný. Nakolik si myslíte, že vás tato skutečnost formovala?“ Pane jo, to je dost osobní. Zkoumám Greye pohledem a doufám, že jsem ho neurazila. Trochu se zachmuří.

„To sám nedokážu posoudit.“

Tím vzbuzuje můj zájem.

„Kolik vám bylo, když vás adoptovali?“

„To jsou všechno veřejně dostupné informace, slečno Steeleová,“ odbyde mě stroze. *Sakra*. No jistě – kdybych věděla, že budu dělat tenhle rozhovor, připravila bych se na něj. Nervózně se vrhám dál.

„Kvůli práci jste obětoval rodinný život.“

„To není otázka,“ poznamená lakonicky.

„Promiňte,“ ošiju se. Teď se kvůli němu cítím jako nějaké nevychované děcko. Zkouším to ještě jednou: „Musel jste kvůli práci obětovat rodinný život?“

„Ale já mám rodinu. Mám bratra, sestru a dva milující rodiče. A nemám zájem ji dál rozšiřovat.“

„Jste gay, pane Greyi?“

On se ostře nadechuje a já se samou hanbou propadám do země. *Taková hovadina!* Proč jen ty otázky před přečtením aspoň trochu nefiltruju? Přece mu nemůžu říct, že je jenom čtu! Zatracená Kate a ta její zvědavost!

„Ne, Anastasie, to nejsem.“ Zvedá obočí, v očích chladný záblesk. Nevypadá, že bych ho potěšila.

„Omlouvám se. Je to, totiž... je to tu napsáno.“ To je poprvé, co vyslovil mé jméno. Srdce mi buší jako o závod a já cítím, jak se mi zase rozpalují tváře. Nervózně si strkám neposlušné vlasy za ucho.

Grey naklání hlavu ke straně.

„To nejsou vaše vlastní otázky?“

Následuje prudký odliv krve z mého obličeje.

„Ehm... ne. Kate – teda slečna Kavanaghová –, to ona je sestavovala.“

„Copak vy nejste kolegyně ze studentských novin?“ *Ach, ne.* Se studentskými novinami nemám nic společného. Je to její mimoškolní aktivita, ne moje. Teď jsem pro změnu rudá až za ušima.

„Ne. Je to moje spolubydlící.“

V tiché úvaze si promne bradu, jeho šedé oči mě zkoumavě sledují.

„Nabídla jste se jí dobrovolně?“ ptá se hrozivě tiše.

Tak počkat, kdo tu koho zpovídá? Jeho pohled mě propaluje tak, že prostě musím odpovědět upřímně.

„Byla jsem vybrána. Ona se necítí dobře,“ odpovídám chabě ve snaze se nějak ospravedlnit.

„Tím se ovšem mnohé vysvětluje.“

Ozývá se zaklepání na dveře a v nich se objevuje blondýna číslo tři.

„Pane Greyi, omlouvám se, že vyrušuji, ale za dvě minuty máte další schůzku.“

„Ještě jsme neskončili, Andreo. Prosím, zrušte to.“

Andrea na okamžik zaváhá, nevěřícně na něj zírá. Vypadá, že je pořádně zaskočená. Grey k ní zvolna otáčí hlavu a zdvihá obočí. Ona se zardí. *Výborně. Aspoň v tom nejsem sama.*

„Samozřejmě, pane Greyi,“ zatrylkuje a odchází. On svráští čelo a pak znovu obrací pozornost mým směrem.

„Kde jsme to skončili, slečno Steeleová?“

Ach, takže jsme se vrátili ke slečně Steeleové.

„Jenom se se mnou, prosím vás, zbytečně nezdržujte.“

„Teď se chci pro změnu já něco dozvědět o vás. Myslím, že jediné tak to bude spravedlivé.“ Jeho šedé oči ožívají zvědavostí. *No*

to mě podrž. Kam tímhle míří? Opírá si lokty o područky křesla a z prstů rukou utváří na úrovni svých úst stříšku. Jeho rty jsou velmi... zneklidňující. Nutkavě polknu.

„O mně se toho moc říct nedá.“

„Jaké máte plány, až doděláte školu?“

Pokrčím rameny, vyvedená z míry jeho zájmem. *Přestěhovat se s Kate do Seattlu, najít si práci. Ještě jsem se tím vážně nezabývala.*

„Nemám žádné plány, pane Greyi. Teď hlavně potřebuju udělat státnice.“ Na které bych se právě teď měla učit, spíš než sedět ve vaší výstavní nóbl sterilní kanceláři a cítit se nepříjemně pod vaším pronikavým pohledem.

„Máme tu výborný program pro absolventy,“ nadhodí tiše. Zvedám obočí – on mi nabízí práci?

„Aha. Budu to mít na paměti,“ zablekotám úplně rozhozená. „I když si nemyslím, že bych se sem hodila.“ To ne, už zase přemýšlím nahlas.

„Proč něco takového říkáte?“ Se zaujetím sklání hlavu ke straně, na rtech mu pohrává náznak úsměvu.

„To je snad zřejmé, ne?“ *Mám nekoordinované pohyby, jsem nedbale oblečená a nejsem blond.*

„Mně ne,“ opáčí. Upírá na mě intenzivní pohled, veškerý jeho humor upadl v zapomnění a já někde hluboko uvnitř podbřišku pocítím neznámé trnutí. Unikám jeho zkoumavým očím a zadívám se na své do sebe propletené prsty. *Co se to tu děje?* Musím odsud pryč – a to hned! Nakláním se, abych uklidila diktafon.

„Chtěla byste tu provést?“ nabízí mi.

„Jsem si jistá, že máte hodně práce, pane Greyi, a mě čeká dost dlouhá cesta.“

„Vracíte se zpátky do Vancouveru?“ zazní překvapeně, snad dokonce úzkostně. Pohlédne ven z okna, rozpršelo se tam. „Tak

to byste měla jet opatrně.“ Jeho tón je přísný až autoritativní. Co se stará? „Máte vše, co jste potřebovala?“ dodává.

„Ano, pane,“ potvrzuju a ukládám si diktafon do batohu. On přitom zamyšleně přimhouří oči.

„Děkuju, že jste mi poskytl rozhovor, pane Greyi.“

„Potěšení bylo plné na mé straně,“ ujišťuje mě, opět zdvořilost sama.

Když vstávám, zvedá se a podává mi ruku.

„Dokud se zase nesetkáme, slečno Steeleová.“ Zní to jako výzva, nebo hrozba, nejsem si jistá. Zamyšleně pokrčím čelo. A kdy bychom se jako měli setkat? Znovu mu potřásám rukou, užaslá, protože to podivné mravenčení nikam nezmizelo. Určitě jsou to nervy.

„Pane Greyi,“ kývnu. On s grácií atleta přechází ke dveřím a otevírá je dokořán.

„Jen se ujišťuji, že projdete bez úhony, slečno Steeleová.“ Nepatrně se usměje. Očividně naráží na můj nepřilíš elegantní vstup do jeho kanceláře. Žádný div, že zase rudnu.

„To je od vás velice ohleduplné, pane Greyi,“ šlehnu po něm a jeho se úsměv rozšiřuje. *Tak to mě moc těší, že jsem tě pobavila*, kaboním se v duchu cestou do haly. Překvapeně zjišťuju, že mě Grey následuje. Andrea i Olivie k nám současně zvedají své zaražené pohledy.

„Měla jste nějaký kabát?“ zjišťuje Grey.

„Sako.“

Olivie je v tu ránu na nohou a přináší mi ho, ale Grey jí ho bere z rukou dřív, než mi ho stihne podat. Přidrží mi ho a já se do něj s naprosto absurdními rozpaky soukám. V jednu chvíli jeho dlaně krátce spočinou na mých ramenou. Při tom doteku se až zajíknu. Pokud si toho všiml, nedává to najevo. Svým dlouhým ukazováčkem přivolává výtah a oba u něj chvíli jen tak stojíme a čekáme –

já nesvá, on klidný a vyrovnaný. Dveře se otevírají a já v touze uniknout chvatně nastupuju. *Opravdu už se odsud musím dostat.* Když se otáčím, abych na něj pohlédla, opírá se o stěnu u dveří výtahu. Je opravdu velmi, velmi hezký. Až zneklidňujícím způsobem.

„Anastasie,“ vysloví, jako by mi dával sbohem.

„Christiane,“ odpovídám a dveře se milosrdně zavírají.

Kapitola 2

Srdce mi tluče jako zvon. Výtah sjíždí do prvního patra a já se deru ven hned, jak se jeho dveře otevrou. Opět zakopávám, tentokrát se ale na tu bezchybnou pískovcovou podlahu nesvalím. Uháním k širokým proskleným dveřím a pak už se ocitám na svěžím, vlhkem prosyceném vzduchu Seattlu. Zvedám hlavu a nechávám se smáčet osvěžujícím deštěm. Zavírám oči a s hlubokým očistným nádechem se snažím posbírat zbytky své duševní rovnováhy.

Žádný muž na mě nikdy nezapůsobil tak jako Christian Grey, a já netuším proč. Je v tom jeho vzhled? Nebo jeho uhlazené chování? Bohatství? Moc? Prostě nerozumím své iracionální reakci. Oddechnu si neskonale ulevou. Ale co to, proboha, mělo všechno znamenat? Opírám se o jeden z ocelových pilířů budovy a srdnatě se pokouším zklidnit a uspořádat své myšlenky. Zatřesu hlavou. *Co to bylo?* Srdce mi nakonec zpomaluje na obvyklý rytmus a dech se vrací k normálu. Vyrážím k autu.

Jakmile nechám hranice města za zády a znovu si v hlavě přehraju ten náš rozhovor, začínám se cítit hloupě a trapně. Určitě

jsem prostě přehnaně zareagovala na něco, co se mi jenom zdálo. Jasně, je velmi atraktivní, sebejistý, dominantní a nenucený. Ale na druhou stranu je taky arogantní a přes všechno to dokonalé chování je panovačný a chladný. Teda, aspoň navenek. Zčistajasna mě příjemně zamrazí podél páteře. Možná je arogantní, ale tak trochu na to má právo – už toho dokázal tolik, na to, jak je mladý. Nedokáže vystát zabedněnce – ale proč by taky měl? A už zase jsem našťvaná, že mi Kate nedala aspoň jeho stručný životopis.

Zatímco směřuju k dálnici I-5, dál nad tím vším rozjímám. Opravdu jsem nepochopila, co ho nutí hnát se za takovým úspěchem. A některé jeho odpovědi byly tak tajemné – jako kdyby něco skrýval. A ty Kateiny otázky – no, uf! Ta adopce... a pak, ptát se ho, jestli je gay! Samou hrůzou se zachvěju. Nemůžu uvěřit tomu, že jsem to vyslovila. *Prosím, chci, aby mě pohltila zem!* Víím, že se budu propadat hanbou pokaždé, když si na to později vzpomenu. Ztracená Katherine Kavanaghová!

Kontroluju tachometr. Jedu mnohem opatrněji, než bych jela kdykoliv jindy. Jsem si vědoma toho, že je to kvůli vzpomínce na upřeně, pronikavě šedé oči a přísný hlas nabádající mě k rozvážné jízdě. Zakroutím hlavou, když si uvědomím, že se Grey chová, jako by mu bylo dvakrát tolik.

Už se v tom nešfourej, Ano, okřiknu se. Nakonec si říkám, že to byla opravdu zajímavá zkušenost, ale už bych se jí dál neměla zaobírat. *Prostě se přes to přenes.* Vždyť už se s ním nikdy neuvidím. Ta myšlenka mě okamžitě rozradostní. Pouštím si rádio – a to pořádně nahlas, zapírám se do sedadla a s důkladně sešlápnutým plynem se zaposlouchávám do nezávislé rockové hudby. Když najeďdu na dálnici, zjišťuju, že přece jen můžu řídit tak rychle, jak chci.

Bydlíme v malé kolonii dvojdomků ve Vancouveru, poblíž areálu Washingtonské státní univerzity. Měla jsem kliku – Kateini rodi-

če ten domek pro Kate koupili a já jí přispívám na nájem směšnou částkou. Strávila jsem tu poslední čtyři roky. Když parkuju před domem, dochází mi, že Kate bude chtít slyšet všechno – slovo od slova – a že je neodbytná. No, koneckonců, dostane tu nahrávku. Doufejme, že jí nebudu muset vykládat nic nad rámec toho interview.

„Ano! Jsi zpátky.“ Kate sedí v našem obýváku, obklopená knihami. Zjevně se učila na státnice – i když má na sobě pořád to flanelové pyžamo s malými sladkými růžovými králíčky. To, které si šetří na chvíle po rozchodech, na nemoci a jiné depresivní nálady. Vrhá se ke mně, aby mě pevně objala.

„Už jsem si začínala dělat starosti. Čekala jsem, že se vrátíš dřív.“

„No vidíš, a já myslela, bůhvíjak nejsem rychlá, vzhledem k tomu, jak to probíhalo,“ zamávám jí před obličejem diktafonem.

„Ano, strašně ti za to děkuju. Tohle máš u mě, vždyť víš. Jak to šlo? Jaký je?“ Ach ne, už je to tady... Katherine Kavanaghová – inkvizitor.

Snažím se vypotit odpověď. Co tak můžu říct?

„Jsem ráda, že to mám za sebou a že už ho nikdy neuvidím. Byl celkem děsivý, víš, jak to myslím,“ krčím rameny. „Přijde mi takový cílevědomý až zažraný... a mladý. Opravdu mladý.“

Kate mi věnuje nevinný pohled. A já se na ni zamračím.

„Netvař se jako nevinátko. Proč jsi mi nedala jeho životopis? Cítila jsem se před ním jako idiot, když jsem neměla ani základní přípravu.“

Kate si přioplácne ruku na pusu. „Teda, Ano, to mě fakt mrzí. Vůbec mi to nedošlo.“

Podrážděně zafuním.

„Většinou byl zdvořilý, formální, skoro strojený... jako by předčasně zestárl. Nemluví, jako by mu bylo dvacet a něco. *Kolik* mu vlastně je?“

„Dvacet sedm. Ježíši, Ano, promiň. Měla jsem ti říct aspoň něco. Dej sem ten diktafon, hned se na to vrhnu.“

„Už vypadáš líp. Snědlas tu polívku?“ ptám se, abych změnila téma.

„Jasně, a byla výborná jako vždycky. Cítím se mnohem líp,“ usměje se na mě vděčně.

Mrknu na hodinky.

„Musím běžet. Pořád ještě můžu stihnout službu u Claytonů.“

„Ano, ty se jednou uštveš.“

„Jsem v pohodě. Tak ahoj.“

U Claytonů pracuju už od té doby, co jsem nastoupila na WSU. Je to ten největší soukromý obchod pro kutily v Portlandu a okolí. Za ty čtyři roky už jsem se dozvěděla dost o všem, co tu prodávám – jenže ironií osudu jsem jako kutil naprosté dřevo. Všechny tyhle věci nechávám na tátovi.

Jsem ráda, že jsem to do práce stihla – umožní mi to soustředit se na něco jiného než na Christiana Greye. Máme dost práce. Je začátek letní sezony, to všichni vymýšlí, jak by si vylepšili bydlení.

Paní Claytonová vypadá, že se jí ulevilo, když mě zahlédla.

„Ano! Myslela jsem, že už dnes nedorazíš.“

„Ta schůzka netrvala tak dlouho, jak jsem si myslela. Můžu odsloužit pár hodin.“

„Moc ráda tě vidím.“

Posílá mě do skladu přerovnávat zboží a já jsem brzy pohlce-
na prací.

Když se později vracím domů, Katherine má na uších sluchátka a je zabraná do práce na svém notebooku. Nos má ještě pořád červený, ale je do toho tak zažraná, že nevnímá a jen zuřivě dat-

luje. Já jsem úplně vyčerpaná, znavená dlouhým řízením, zničujícím rozhovorem a hromadou práce u Claytonů. Sesouvám se na gauč a přemítám o eseji, kterou musím dokončit, a o všem tom učení, ke kterému jsem se dnes nedostala, protože jsem byla... s ním.

„Máš tu pár slušných věcí, Ano. Dobrá práce. Nemůžu uvěřit, že jsi s ním nešla na tu obhlídku, když ti ji nabídnul. Očividně s tebou chtěl strávit víc času,“ vrhá na mě krátký zkoumavý pohled.

Cítím, jak červenám, a můj tep se z neznámých příčin zrychluje. To docela určitě nebyla jeho pohnutka. Určitě mě tam chtěl provést jenom proto, aby mi ukázal, že je pánem všeho, co ovládá. Zjišťuju, že si koušu spodní ret, a doufám, že si toho Kate nevšimla. Ale ta se zdá plně ponořená do přepisu.

„Už slyším, cos myslela tou formálností. Dělal sis ty poznámky?“

„Hmm... nedělala.“

„To nevadí. I s tímhle můžu udělat dobrý článek. Škoda, že nemáme nějaké jeho nové fotky. Vypadá vážně dobře, mizera jeden. Co říkáš?“

„No, celkem to ujde.“ Usilovně se snažím znít nezaujatě a myslím, že se mi to daří.

„Ale no tak, Ano – ani ty nemůžeš být imunní vůči jeho vzhledu,“ povytáhne na mě své dokonalé obočí.

Krucí! Do tváří se mi hrne krev, a tak se uchyluju k lichotkám – osvědčené taktice.

„Ty bys toho z něj asi dostala víc.“

„Tak o tom pochybuju, Ano. No tak – vždyť on ti prakticky nabídnul práci! Když uvážím, že jsem to na tebe hodila na poslední chvíli, zvládla to fakt skvěle.“ Hloubavě se na mě zahledí a já volím rychlý ústup do kuchyně.

„Takže, co si o něm doopravdy myslíš?“ Kčertu, ona je opravdu jako nějaká inkvizice. Proč to prostě nenechá plavat? *Honem si něco vymyslí.*

„Jde si tvrdě za svým, je posedlý kontrolou, je arogantní, jde z něj strach... na druhou stranu je hodně charismatický. Celkem chápu všechnu tu fascinaci jeho osobou,“ dodávám po pravdě a doufám, že jí to jednou provždy zavře pusou.

„Ty? Fascinovaná mužem? To je mi ale novinka,“ odfrkne si.

Začínám si připravovat sendvič, aby neviděla jak se tvářím.

„Proč jsi chtěla vědět, jestli je gay? A mimochodem, to byla ta nejtrapnější ze všech otázek. Já z ní měla málem smrt a on byl naštvaný, že se ho na to ptám,“ mračím se při té vzpomínce.

„Protože kdykoliv se objeví na společenských stránkách, vždycky je sám.“

„No, tak to bylo vrcholně trapné. Celá ta věc byla dost nepříjemná a já jsem fakt šťastná, že už ho nikdy neuvidím.“

„Prosím tě, přece to nemohlo být tak zlé. A navíc, myslím, že zněl, jako bys ho dost zaujala.“

Zaujala? Kate se nejspíš pomátla.

„Dáš si sendvič?“

„Jasně.“

Ten večer už k mé neskonalé úlevě o Christianu Greyovi nemluvíme. Poté, co se najím, jsem schopná sedět u stolu vedle Kate, která dělá na svém článku, a pracovat na eseji o Tess z d'Ubevillů. To je děs, ta žena byla na špatném místě ve špatný čas a ve špatném století. Když končím, je půlnoc a Kate už je dávno v posteli. Vyčerpaně se ploužím do svého pokoje, spokojená, že jsem toho za pondělek zvládla docela dost.

Ve své bílé kovové posteli se zachumlám do prošíváné deky, kterou vyráběla máma, zavírám oči a okamžitě usínám. Tu noc

se mi zdá o temných místech, bezútěšných, chladných bílých poschodích a šedých očích.

Po zbytek týdne se zabývám opakováním školní látky a prací v Claytonovic obchodě. Kate je taky v jednom kole, sestavu je své poslední vydání školního časopisu před tím, než ho bude muset předat novému šéfredaktorovi, a taky se šprtá na státnice. Ve středu už se cítí mnohem líp, takže dál nemám tu čest užívat si pohled na její růžové flanelové pyžamo poseté králíčky. Volám mámě do Georgie, abych ji zkontrolovala a taky aby mi mohla popřát hodně štěstí u státnic. Taky mi vypráví o tom, že se pustila do nového podnikání ve výrobě svíček – moje máma, to je jeden velký riskantní podnik. V podstatě se doma nudí a potřebuje se nějak zabavit, ale u ničeho dlouho nevydrží. Příští týden to bude zas něco nového. Dělán si o ni starosti. Doufám, že kvůli svému poslednímu projektu nezastavila dům. A taky doufám, že Bob – její relativně nový, ale mnohem starší manžel – na ni dává pozor, když tam teď nejsem. Vypadá, že stojí nohama na zemi mnohem pevněji než Manžel Číslo Tři.

„Jak se pořád máš, Ano?“

Jenom na okamžik zaváhám, a mám její plnou pozornost.

„Fajn.“

„Ano? Tys někoho potkala?!“ *Páni... jak jen tohle dělá?* Vzrušení v jejím hlase je doslova hmatatelné.

„Ne, mami. O nic nejde. Byla bys první, kdo by o tom věděl.“

„Zlato, opravdu bys měla chodit víc mezi lidi. Mám o tebe starost.“

„Mami, jsem v pohodě. Jak se má Bob?“ Jako vždy, odvedení pozornosti je nejlepší obrana.

Později večer ještě volám Rayovi, svému nevlastnímu tátovi, matčinu Manželovi Číslo Dva, muži, kterého považuju za svého

otce a jehož příjmení nosím. Je to krátký hovor. Vlastně spíš než hovor je to série souhlasných zamručení v odpověď na můj tichý monolog. Ray toho moc nenamluví. Aspoň vím, že ještě žije a sleduje fotbal v televizi (a chodí na bowling nebo muškaří, případně vyrábí nábytek, když nedělá žádnou z těch předchozích věcí). Ray je zručný tesař a taky důvod, proč se tak trochu vyznám. Zdá se, že je s ním všechno v pořádku.

V pátek odpoledne s Kate probíráme, co večer podnikneme – toužíme po nějakém rozptýlení od opakování, práce a studentských novin –, když vtom zazvoní zvonek. Ve dveřích stojí můj výborný kamarád José s lahví šampaňského v ruce.

„José! Ráda tě vidím!“ Sevru ho v rychlém objetí. „Pojď dál.“

José je první člověk, kterého jsem potkala, když jsem přijela na WSU a vypadala tak ztracená a opuštěná, jak jsem se cítila. Hned ten den jsme v sobě našli spřízněné duše a od té doby jsme přátelé. Nejenže máme stejný smysl pro humor, ale taky jsme zjistili, že Ray a José senior spolu sloužili u stejné jednotky. Výsledkem toho je, že se z našich otců taky stali dobří přátelé.

José studuje techniku a je ze své rodiny první, kdo to dotáhl až na univerzitu. Je doopravdy chytrý, ale jeho skutečnou vášní je focení. Má vážně velký talent.

„Mám novinku,“ kření se na mě a tmavé oči mu jenom září.

„Neříkej, že se ti podařilo další týden udržet na škole,“ dobírá si ho a on se na mě naoko zamračí.

„Portlandská galerie od příštího měsíce vystavuje mé fotky.“

„To je úžasný – gratuluju!“ Mám takovou radost, že ho znovu obejmou.

Kate se na něj taky nadšeně usměje.

„Tak to je něco, José! Měla bych to dát do novin. Neznám nic lepšího než redakční změnu v pátek večer,“ předstírá rozmrzelost.

„Takže to oslavíme. Chtěl bych, abys přišla na zahájení.“ José na mě upře pronikavý pohled a já zčervenám. „Teda, vy obě, samozřejmě,“ dodává a nervózně zatěká očima Kateiným směrem.

Jsme s Josém dobří přátelé, ale já podvědomě cítím, že on by chtěl víc. Je hezký a je s ním legrace, jenže pro mě není ten pravý. Je to spíš bratr, kterého jsem nikdy neměla. Katherine si ze mě často utahuje, že mi chybí gen „Já chci chlapa!“, ale pravda je, že jsem ještě nepotkala nikoho... prostě nikoho, kdo by mě přitahoval. A to navzdory tomu, že část mého já touží po roztřesených kolenou, srdci v krku a té záležitosti s motýlky v břiše.

Někdy si říkám, jestli se mnou není něco špatně. Možná jsem strávila moc času se svými literárními vysněnými hrdiny a v důsledku toho jsou mé ideály nastavené vysoko a má očekávání prostě moc přemrštěná. Faktem ale zůstává, že v reálném životě mi ještě nikdo nic takového nepůsobil.

Až *donedávna*, zašeptá nevtaný tenký hlásek mého podvědomí. NE! Okamžitě ho umlčím. Už se k tomu nehodlám vracet, ne po tom zpackaném interview. *A jste gay, pane Greyi?* Při té vzpomínce se zašklebím. Je pravda, že se mi o něm skoro každou noc zdá, ale to určitě jenom proto, aby se má nervová soustava vyrovnala s tím děsným zážitkem.

Sleduju, jak José otevírá šampaňské. Je vysoký a v těch riflích a triku je samý sval a široká ramena, opálená kůže, černé vlasy a planoucí tmavé oči. Jo, José je vážně sexy, ale mám dojem, že mu to konečně začíná docházet – jsme jen přátelé. Korek zazní svým typickým hlasitým lupnutím a José ke mně s úsměvem zvedá pohled.

Sobota strávená v obchodě je jako noční můra. Jsme zavaleni samými kutily, kteří si chtějí vylepšit bydlení. Pan a paní Claytonovi, John a Patrick, což jsou další dva brigádníci, i já jsme

všichni v obležení zákazníků. V době oběda ale nastává chvilka klidu, a tak mě paní Claytonová žádá, abych zkontrolovala nějaké objednávky. Sedím za pultem u pokladny a nenápadně ukusuju housku. Jsem ponořená do úkolu, který obnáší porovnávání katalogových čísel se seznamem věcí, které bychom potřebovali, a těch, které jsme už objednali. Pohledem tékám mezi objednávkovou knihou a obrazovkou počítače a ujišťuju se, že všechny položky sedí. A pak z nějakého důvodu vzhlednu... a ocitám se v zajetí přímého pohledu šedých očí Christiana Greye, který stojí za pultem a upřeně mě sleduje.

Selhává mi srdce.

„Slečno Steeleová. Jak příjemné překvapení.“ Jeho pohled je přímý a intenzivní.

Tak to mě podrž. Co tady sakra dělá? S těmi rozčepýřenými vlasy a v neformálním oblečení – šedém svetru, riflích a pohodlných botách. Myslím, že na něj civím s otevřenou pusou, a nemůžu si vzpomenout, kde jsem nechala mozek, případně hlasivky.

„Pane Greyi,“ zašeptám, protože to je všechno, co zvládnu.

Na rtech mu zahraje náznak úsměvu a v jeho očích se objevuje pobavení, jako by si užíval nějaký svůj soukromý vtip.

„Pohyboval jsem se tady v okolí,“ říká jakoby na vysvětlenou. „Potřebuju si dokoupit pár věcí. Moc rád vás zase vidím, slečno Steeleová.“ Jeho hlas je hřejivý a tak trochu zastřený, jako karamelový fondán s roztavenou hořkou čokoládou... nebo tak něco.

Lehce potřesu hlavou, abych nějak posbírala svůj zdravý rozum. Srdce mi freneticky bubnuje a já se z nějakého důvodu pod jeho zkoumavým pohledem červenám. Jsem *tak* rozhozená z toho, že tu stojí přímo přede mnou. Paměť mi asi neslouží moc dobře, on není jenom hezký – je ztělesněním mužské krásy, oslnivé krásy. A je tady. Tady v Claytonovic železářství. Kdo by to

byl řekl. Konečně jsou mé kognitivní funkce obnoveny a znovu propojeny se zbytkem mé tělesné schránky.

„Ana, jmenuji se Ana,“ hlesnu. „S čím vám mohu pomoci, pane Greyi?“

Usměje se a znovu to vypadá, jako by byl zasvěcen do nějakého tajného spiknutí. Znervózňuje mě to.

Zhluboka se nadechnu a nasazuju si svou profesionální masku v-tomhle-obchodě-pracuju-už-celé-roky. *To dokážu.*

„Je tu pár věcí, které potřebuji. Pro začátek bych chtěl kabelové svorky,“ zavrtní a přitom se tváří napůl chladně a napůl pobaveně.

Kabelové svorky?

„Nabízíme různé délky. Mám vám ukázat, kde jsou?“ vypravím ze sebe tiše a rozechvěle. *Seber se, Steeleová.*

Pohledné obočí pana Greye se lehce stáhne. „Veďte mě, prosím, slečno Steeleová,“ požádá mě.

Zatímco obcházím pult, snažím se o nenucenost, ale ve skutečnosti se musím pekelně soustředit, abych nezakopla o své vlastní nohy, protože právě získaly konzistenci želé. Jsem tak šťastná, že jsem si na sebe ráno natáhla své nejlepší džíny.

„Jsou v oddělení elektrického zboží, osmá ulička,“ udávám až moc radostně. Pohlédnu na něj a téměř okamžitě toho lituju. Kruci, je tak pohledný.

„Až po vás,“ vydechne a pokyne mi svou dlouhoprstou rukou s dokonale přestěnými nehty.

Vedu ho do příslušné sekce. Cestou se pravděpodobně zadusím svým vlastním srdcem, protože ho mám až v krku, odkud se pokouší prorazit ven mými ústy. *Co dělá v Portlandu? Proč přišel sem, ke Claytonovým? A z nějaké zanedbatelné a nepoužívané části mého mozku – pravděpodobně umístěné uvnitř medulla oblongata, někde poblíž sídla mého podvědomí – přichází myšlenka: Je tu kvůli tobě. To v žádném případě! popírám okamžitě. Proč*

by tenhle krásný, mocný a kultivovaný muž měl chtít vidět právě mě? Ta myšlenka je tak absurdní, že ji okamžitě zavrhuju.

„Jste v Portlandu obchodně?“ ptám se o oktávu vyšším hlasem. Jako bych si skřípla prst do dveří. *Sakra! Uklidni se, Ano!*

„Zastavil jsem se ve Vancouveru na zemědělské fakultě vaší univerzity. V současné době tam podporuji výzkum týkající se střídání plodin a nauky o půdě,“ poznamenává věcně. *Vidíš? Vůbec tu není kvůli tobě*, vysmívá se mi mé podvědomí, halasně, pyšně a nabubřele. Až se zardím nad svou pošetilostí a nezdárnými myšlenkami.

„To je taky součástí vašeho plánu, jak nakrmit svět?“ zavtipkuju.

„Dalo by se to tak říct,“ připouští a jeho rty se zvlíní v lehkém úsměvu.

Upírá pohled na nabídku vystavených kabelových svorek. Pro všechno na světě, co s nimi hodlá dělat? Nějak si ho nedokážu představit jako domácího kutila. Prsty přejíždí po jednotlivých baleních a já jsem z nějakého nevysvětlitelného důvodu nucena uhnout pohledem. Shýbá se a vybírá si jeden balíček.

„Tyhle budou vyhovovat,“ pronáší s tím svým ó-tak-tajemným úsměvem.

„Ještě něco dalšího?“

„Snad nějakou širokou lepicí pásku.“

Širokou lepicí pásku?

„Tapetujete?“ vylétne ze mě dřív, než to dokážu zarazit. Na takovou práci má určitě vlastní tým nebo si na to najímá firmu.

„Ne, netapetuji,“ odvětí rychle a vzápětí se uculí, takže mám vtíravý pocit, že se mi směje.

To jsem tak směšná? Nebo snad směšně vypadám?

„Tudy,“ pípnu rozpačitě. „Lepicí pásy jsou v oddělení dekorací.“

Letmo se po něm ohlédnou.

„Pracujete tady už dlouho?“ zjišťuje tlumeným hlasem, zatímco mě soustředěně sleduje. V obličeji získávám jasně rudou barvu. Proboha, proč na mě musí mít zrovna takový účinek? Připadám si, jako by mi bylo čtrnáct – společenské trdlo a jako vždy úplně mimo. *Kupředu hled', Steeleová!*

„Čtyři roky,“ kuňknu, když přicházíme na místo. Abych se nějak rozptýlila, shýbám se a vybírám dvě různé šíře lepicích pásek, které nabízíme.

„Vezmu si tuhle,“ pronese Grey měkce a ukáže na tu širší, kterou mu vzápětí podávám. Naše prsty se přitom o sebe krátce otřou a to proudění je zpátky – zasahuje mě, jako bych se dotkla obnaženého elektrického vedení. Bezděky zalapám po dechu, když vnímám, jak mnou prostupuje a klesá až někam do temných neprobádaných hlubin mého podbřišku. Zoufale se pokouším posbírat zbytky vnitřní rovnováhy.

„Přejete si ještě něco?“ zachrptím dýchavičně. Nepatrně se mu rozšiřují oči.

„Nějaký provaz, myslím.“ Jeho hlas se teď podobá mému, taky ochraptěl.

„Tudy.“ Pokynu hlavou příslušným směrem, abych skryla další uzardění, a vykročím vstříc danému regálu.

„Jaký typ byste si představoval? Máme tu syntetické, z přírodních vláken... různé motouzy... kabelové šňůry –“ zarazím se, když spatřím jeho výraz, to, jak mu potemněly oči. *Ty bláho!*

„Dejte mi pět metrů toho z přírodních vláken, prosím.“

Spěšně a s roztrásenými prsty odměřuju na pevné měrce pět metrů, plně si vědoma toho žhavého šedého pohledu, který na mě upírá. Neodvažuju se na něj ani podívat. Ježkovy zraky, je vůbec možné, abych se cítila ještě rozpačitěji? Ze zadní kapsy kalhot vytahuju odlamovací nůž a řežu s ním provaz, pak ho pečlivě stá-

čím do smyčky a vážu na něm volný uzel. Nějakým zázrakem si přitom neuříznu prst.

„Chodila jste do Skauta?“ vyzvídá. Smyslně vykrojené rty se mu vlní v pobaveném úsměvu. *Nekoukej mu na tu pusu!*

„Organizované skupinové aktivity mi zrovna nesvědčí, pane Greyi.“

Zvedá obočí.

„A co vám svědčí, Anastasie?“ ptá se tiše a opět nasazuje ten svůj tajemný úsměv. Uhranutě na něj zírám, neschopná slova. Právě se pode mnou pohnuly tektonické desky. *Zkus se uklidnit. Ano, žadoní mé zmučené podvědomí na kolenou.*

„Knihy,“ zašeptám, ale mé podvědomí vriská: *Ty! To ty mi svědčíš!* Okamžitě ho zpražím, zděšená zjištěním, že se moje duševno zaobírá takovými neuskutečnitelnými myšlenkami.

„Jaké knihy?“ Sklání hlavu ke straně. *Co se tak zajímá?*

„No, znáte to. Nic neobvyklého. Klasika. Hlavně britská literatura.“

Promne si bradu mezi palcem a ukazováčkem, jako by se nad mou odpovědí hlouběji zamýšlel. Anebo se jen děsně nudí a snaží se to zamaskovat.

„Potřebujete ještě něco dalšího?“ Musím se nějak rozptýlit – pohled na jeho ruce v kombinaci s jeho obličejem je příliš omamný.

„Já ani nevím. Doporučila byste mi něco?“

Já abych ti něco doporučila? Vždyť ani nevím, co se s těmi věcmi chystáš dělat.

„Myslíte něco, co by se vám hodilo, až budete kutit?“

Přikývne, oči mu ožívají šibalstvím. Už zase červenám, a tak zatékám pohledem až dolů, na jeho přiléhavé džíný.

„Montérky,“ vypadne ze mě, a hned je mi jasné, že jsem zapomněla hlídat, co vypouštím z úst.

Pokrčí čelo, opět se dobře baví.

„Nechcete si přece zničit oblečení.“ Nesměle poukážu rukou na jeho kalhoty.

„Vždycky si je můžu sundat,“ uculí se.

„Ehm...“ Do obličeje se mi znovu hrne krev. Teď už má nejspíš barvu Komunistického manifestu. *mlč už. Proboha, mlč!*

„Tak já si nějaké vezmu. Bůh chraň, abych si zničil oblečení,“ pronáší suše.

Pokouším se ze své hlavy vymazat spontánně vzniklou představu Christiana Greye bez kalhot.

„Bude to všechno?“ zasípu, když mu podávám modrou pracovní kombinézu.

Mou otázku přechází bez povšimnutí.

„Jak jste na tom s tím článkem?“

Konečně mi položil normální otázku. Úplně odlišnou od všech těch matoucích dvojsmyslů a narážek... otázku, na kterou jsem schopná odpovědět. Chytám se jí oběma rukama, jako tonoucí stébla trávy, a odpovídám upřímně.

„Já ho nepíšu, to Katherine. Slečna Kavanagiová. Moje spolubydlící, to ona je jeho autorka. A je z něj unešená. Katherine je šéfredaktorkou našich novin a samozřejmě byla zdrcená, že s vámi nemohla ten rozhovor udělat sama.“ Mám pocit, jako bych se po velmi dlouhé době směla nadechnout – konečně téma k normální konverzaci. „Jen ji mrzí, že k němu nemá žádné vaše nové fotky.“

„A jaké snímky by si představovala?“

Pane jo. S takovou reakcí jsem teda nepočítala. Jenom zavrtím hlavou, protože prostě nemám tušení.

„No, ještě se tu zdržím. Co zítra...?“

„Vy byste souhlasil s fotografováním?“ Můj hlas se znovu podobá pískotu. Kate by byla v sedmém nebi, kdybych tohle domluvila. *A zase bys ho zítra viděla*, ozve se svůdný šepot z tmavého kouta mého podvědomí. Tu myšlenku potlačuju – hloupou, absurdní...

„Kate by byla nadšená – tedy pokud seženeme fotografa.“ Udělalo mi to takovou radost, že se na něj nevědomky široce usmívám. Pootevře rty, jako by se jimi ostře nadechoval. Zamrká. Na zlomek sekundy vypadá, že je úplně mimo... Země se vychyluje ze své osy a tektonické desky kotví v nových polohách.

Páni. Christian Grey vypadl z role!

„Tak mi dejte vědět, pokud mě budete zítra potřebovat.“ Sahá do zadní kapsy a vytahuje peněženku. „To je moje vizitka. Je tam číslo i na mobil. Musela byste zavolat ráno, před desátou.“

„Tak jo,“ culím se na něj. Kate se zblázní radostí.

„Ano!“

Na druhém konci uličky se objevuje Paul. Je to nejmladší bratr pana Claytona. Zaslechla jsem, že přijel domů z Princetonu, ale nečekala jsem, že se s ním dnes uvidím.

„Ehm, omluvte mě na chvíli, pane Greyi.“

Zamračí se, když se mu chystám ukázat záda.

Paul byl vždycky skvělý kamarád a právě v téhle zvláštní chvíli, kterou tu trávím s bohatým, mocným, nadpřirozeně atraktivním, kontrolou posedlým Greyem, je úžasné mluvit s někým normálním. Paul mě překvapuje nečekaně pevným objetím.

„Čau, Ano, strašně rád tě vidím,“ překypuje nadšením.

„Ahoj, Paule, jak se máš? Přijel jsi na bráchovy narozeniny?“

„Jo. Vypadáš dobře, Ano, fakt dobře,“ zubí se a zkoumavě si mě prohlíží, zatímco mě drží na délku paží. Poté mě pouští, ale ve vlastnickém gestu mi nechává ruku přehozenou přes ramena. Rozpačitě si přešlápnu. Paul byl vždycky až moc familiární, ale je příjemné ho vidět.

Vrhám letmý pohled na Christiana Greye. Sleduje nás jako ostříž, přimhouřeným podezíravým pohledem, ústa stažená do tvrdé bezvýrazné linky. Proměnil se z příjemného zákazníka v někoho úplně jiného, někoho chladného a odtazitého.

„Paule, mám tu zákazníka. Někoho, s kým by ses měl seznámit,“ říkám ve snaze zmírnit to nepřátelství, které Greyovi srší z očí. Popadám Paula a odvádím ho k němu. Oba se vzájemně měří pohledy. Atmosféra kolem nás náhle klesá k bodu mrazu.

„Takže, Paule, tohle je Christian Grey. Pane Greyi, Paul Clay-ton. Jeho bratr to tu vlastní.“ Z nějakého iracionálního důvodu mám pocit, že bych měla vysvětlit ještě víc.

„Znám Paula od té doby, co tu pracuju, i když se nevidáme moc často. Právě se vrátil z Princetonu, kde studuje obchodní management,“ plácám nesmysly... *Už mlč!*

„Pane Claytone.“ Christian nabízí Paulovi ruku, ve tváři nečitelný výraz.

„Pane Greyi.“ Paul si s ním potřásá. „Počkat – snad ne *ten* Christian Grey? Ten z Grey Enterprises Holdings?“ Paul přechází od rozmrzelosti k uctivosti během nanosekundy. Grey se na něj zdvořile usměje, ale ten úsměv se mu v očích neodrazí.

„Páni – můžu vám něco nabídnout?“

„Anastasia už se o mě postarala, pane Claytone. Věnovala mi veškerou svou pozornost.“ Jeho výraz sice zůstává netečný, ale to, co říká... jako kdyby mluvil o něčem úplně jiném. A to mě mate.

„Super,“ odvětlí Paul. „Takže se uvidíme potom, Ano.“

„Jasně, Paule.“ Dívám se, jak mizí ve skladu. „Ještě něco dalšího, pane Greyi?“

„To bude všechno.“ Jeho tón je strohý a studený. Kruci... co-pak jsem ho urazila? S důkladným nádechem se otáčím a vyrazím k pokladně. *Co ho žere?*

Účtuju provaz, montérky, izolepu a kabelové svorky.

„Bude to čtyřicet tři dolarů, prosím.“ Vzhlednu k němu a vzápětí lituju, že jsem to udělala. Propaluje mě upřeným pohledem. Je to zneklidňující.

„Vezmete si na to tašku?“ ptám se, když přijímám jeho kreditní kartu.

„Vezmu, Anastasie.“ Pomazlí se s mým jménem na jazyku tak, že se mi znovu rozbuší srdce. Sotva popadám dech. Spěšně ukládám jeho nákup do igelitky.

„Takže mi zavoláte, pokud mě budete chtít na to focení?“ Najednou zní zase jako byznysman. Kývnu, protože jsem opět pozbyla schopnosti mluvit, a vrátím mu jeho kartu.

„Dobře, zítra na shledanou, snad.“ Už se má k odchodu, ale pak se zarazí. „Jo, a Anastasie, jsem rád, že slečna Kavanaghová nemohla na ten rozhovor přijít.“ Usměje se a s nově nabytou rozhodností a taškou hozenou přes rameno opouští obchod. Za sebou zanechává roztřesenou hromádku rozbouřených ženských hormonů. Několik dalších minut strávím zíráním na zavřené dveře, kterými právě odešel, teprve potom znovu přistávám na planetě Zemi.

Fajn... takže se mi líbí. Konečně si to připouštím. Už to před sebou neututlám. Tohle jsem nikdy předtím necítila. Je hezký, dokonce velmi hezký. Jenže nemám šanci, to vím. Vzdychnu a hořce se polituju. Ocitl se tady pouhou shodou náhod. Aspoň ho můžu obdivovat zpovzdáli, ne? To nikomu neuškodí. A pokud seženu fotografa, můžu ho začít obdivovat hned zítra. V očekávání si skousnu spodní ret a zjišťuju, že se culím jako nějaká školačka. Musím zavolat Kate a zorganizovat focení.

Kapitola 3

Kate je v extázi.

„Ale co dělal u Claytonových?“ Ta její zvědavost z ní číší i přes telefon. Volám jí ukrytá v hlubinách skladu za obchodem a snažím se znít nenuceně.

„No, byl tady něco zařizovat.“

„Já myslím, že tohle je opravdu velká shoda náhod, Ano. Ne-
napadlo tě, že možná spíš přijel za tebou?“

Srdce mi při tom pomyšlení zaškobrtne, ale hned se vzpamatuju. Prostou a zdrcující realitou totiž zůstává, že tu byl obchodně.

„Měl cestu na naši zemědělskou fakultu. Podporuje tam nějaký výzkum,“ zabručím.

„No jo. Vždyť dal katedře grant v hodnotě dvou a půl milionu.“
Páni!

„Jak to víš?“

„Ano, jsem novinářka, psala jsem jeho medailon. Vědět to je moje práce.“

„Dobře, Carlo Bernsteinová, klídek. Tak chceš ty fotky?“

„Jasně, že jo. Otázkou je, kdo je udělal a kde.“

„Místo můžeme vyřešit s ním. Říkal, že tu zůstává.“

„Ty ho můžeš kontaktovat?“

„Mám jeho mobil.“

Kate se slyšitelně zajíkne.

„Chceš říct, že ti nejbohatší, nejzáhadnější a nejneuchopitelnější svobodný chlap ve státě Washington dal číslo na svůj mobil?“

„Ehm... jo.“

„Ano! Ty se mu líbíš. O tom není pochyb,“ vydechne empaticky.

„Kate, jenom se snaží být milý.“ Jakmile to vyslovím, vím, že to není pravda – Christian Grey nedělá *milé* věci. Nanejvýš tak zdvořilé. *Třeba má Kate pravdu*, zašeptá malý tichý hlásek. Z představy, že možná, jenom možná, bych se mu mohla líbit, se mi zježí chloupky na krku. Vždyť vlastně řekl, že je rád, že to interview nedělala Kate. V duchu se tiše zaraduju a poskočím, opájím se pomyslením, že bych se mu opravdu mohla líbit. Jenže Kate mě vrací zpátky do reality.

„Nemám představu, koho na to focení seženeme. Levi, to je náš stálý fotograf, tak ten nemůže. Jel na víkend domů do Idaho Falls. Bude pěkně dopálený, až zjistí, že prošvihl focení jednoho z nejmocnějších podnikatelů Ameriky.“

„Hmm... A co José?“

„Skvělý nápad! Zeptej se ho ty – pro tebe udělá cokoli. A pak zavolej Greyovi a optej se ho, kam máme přijet.“ Kate mě s tím svým povýšeneckým chováním vůči Josému štve.

„Myslím, že bys mu měla zavolat ty.“

„Komu, Josému?“ odfrkne si.

„Ne, Greyovi.“

„To ty k němu máš vztah, Ano.“

„Vztah?!“ vypísknu a můj hlas přitom vylétne o několik oktáv výš. „Vždyť toho chlapa sotva znám!“

„Aspoň ses s ním už viděla,“ postěžuje si zahořkle. „A zdá se, že on by tě rád poznal líp. Ano, prostě mu zavolej,“ štěkne na mě a zavěsí. Někdy je tak panovačná. Zamračím se na telefon a vyplážnu na něj jazyk.

Zrovna píšu zprávu Josému, když do skladu přichází Paul a shání se po brusném papíru.

„Máme tam celkem narváno, Ano,“ upozorňuje mě taktně.

„Jasně, promiň,“ zahučím a chci zamířit zpátky.

„Hele, a odkud vlastně znáš Christiana Greye?“ nadhodí Paul zdánlivě nenuceně.

„Musela jsem s ním udělat rozhovor do studentských novin. Kate byla nemocná,“ pokrčím rameny a tentokrát v nenucenosti selhávám já.

„Christian Grey u Claytonů. Jen si to představ,“ rozplývá se zasněně. Pak potřese hlavou, jako by si ji chtěl vyčistit. „Mimochodem, co takhle zajít večer na drink nebo tak něco?“

Kdykoliv přijede domů, snaží se mě vytáhnout ven a já vždycky odmítnu. Je to náš rituál. Myslím, že chození s bratrem šéfa není dobrý nápad. A kromě toho, Paul je prostě takový typický představitel amerického kluka odvedle a ani s notnou dávkou představitivosti nepřipomíná žádného literárního hrdinu. A *Grey snad ano?* ptá se mé podvědomí s vyzývavě zdviženým obočím. Nekompromisně ho zpražím.

„Nemáte snad rodinou večeři nebo nějakou oslavu s bráchou?“

„Ta bude zítra.“

„Možná jindy, Paule. Večer se musím učit. Příští týden dělám státnice.“

„Jednoho krásného dne řekneš *ano*, Ano,“ usměje se a já prchám do obchodu.

„Ale já fotím místa, ne lidi,“ zabručí José.

„José, prosím,“ škemrám. Pochoduju po našem obýváku, v ruce svírám mobil a zírám z okna na slábnoucí večerní světlo.

„Dej mi ten telefon.“ Kate mi vyškubne mobil z ruky a ladně si přehodí své hedvábné, zlatavě blondaté vlasy přes rameno.

„A teď mě poslouchej, José Rodriguezi, jestli chceš, aby naše noviny informovaly o zahájení tvój výstavy, tak pro nás to focení zítra uděláš, kapišto?“ Kate dokáže být až děsivě neústupná. „Fajn, Ana se ti ozve a udá ti místo a čas. Nazdar zítra.“ A típne mu to.

„Vyřízeno. Teď už jenom zjistit, kdy a kde to chce. Zavolej mu.“ Podává mi telefon a mně se obrací žaludek naruby. „Zavolej Greyovi. Teď!“

Zamračím se na ni a sáhnu si do zadní kapsy kalhot pro jeho vizitku. Zhluboka se nadechuju a roztřesenými prsty vytukávám číslo.

Zvedá to na druhé zazvonění. Jeho tón je klidný, úsečný a chladný.

„Grey.“

„Ehm... pane Greyi? Tady Anastasia Steeleová.“ Jsem tak nervózní, že nepoznávám svůj vlastní hlas. Na druhém konci se rozhostí krátké ticho, během kterého se uvnitř celá rozklepu.

„Slečno Steeleová. Moc rád vás slyším.“ Barva jeho hlasu se mění. Je překvapený, aspoň myslím, a zní tak... srdečně, dokonce *svůdně*. Zadrhává se mi dech, cítím, jak rudnu. Najednou si uvědomuju, že na mě Katherine Kavanaghová zírá s otevřenou pusou, a tak se vytrácím do kuchyně, abych se zbavila její nevíтанé pozornosti.

„Totiž... rádi bychom udělali to focení kvůli tomu článku.“ *Dýchej, Ano, dýchej.* Mé plíce provedou spontánní ostrý nádech. „Zítra, jestli vám to vyhovuje. Kde by se vám to hodilo, pane?“

Jeho úsměv sfingy málem vidím i přes telefon.

„Bydlím v hotelu Heathman v Portlandu. Můžeme se sejít, řekněme, v půl desáté ráno?“

„Dobře, Heathman, budeme tam.“ Tou dobou už jsem celá určená a zadýchaná – spíš dítě než dospělá žena, která má ve státě Washington právo volit a legálně pít alkohol.

„Už se na to těším, slečno Steeleová.“ Úplně vidím ten hříšný záblesk v jeho očích. *Jak může ze sedmi malých slov udělat tak mučivý příslib?* Zavěšuju. Kate je v kuchyni a s naprosto konsterovaným výrazem na mě nepokrytě civí.

„Anastasie Rose Steeleová. On se ti líbí! V životě jsem tě neviděla nebo neslyšela tak... tak... rozhozenou. Ty se červenáš!“

„Jéžiš, Kate, vždyť víš, že se červenám pořád. Je to moje obchodní značka. Tak nebuď směšná,“ vyjedu na ni. Samým překvapením zamrká – obvykle se jen tak nerozcílím –, a tak se hned krotím. „Prostě mi připadá trochu... děsivý. A to je všechno.“

„Takže Heathman,“ utrousí Kate. „Zavolám tam a zamluvím místo na focení.“

„A já udělám večeři. Pak se musím učit.“ Nedokážu skrýt podráždění, ani když otevírám jednu z kuchyňských skříněk a pouštím se do vaření.

Tu noc nespím klidně, házím sebou z boku na bok. Zdá se mi o kouřově šedých očích, pracovních kombinézách, dlouhých nohách, dlouhých prstech a temných, temných neprobádaných místech. Dvakrát se budím s bušícím srdcem. *Výborně, zítra budu vypadat opravdu skvěle, s takovým množstvím spánku*, počastuju se. Naklepávám si polštář a pokouším se uklidnit.

Hotel Heathman sídlí v samém centru Portlandu. Jeho impozantní budova z hnědého kamene byla postavena na konci dvacátých let těsně před začátkem krize. José, Travis a já jedeme mým brou-

kem, zatímco Kate řídí mercedes, protože do mého auta se všichni nevměstnáme. Travis je Josého kamarád a pomocník, dnes mu bude dělat osvětlovače. Kate se podařilo na dnešní dopoledne v Heathmanu zamluvit pokoj zadarmo výměnou za poděkování v článku. Když v recepci nahlásí, že jsme tu, abychom vyfotili pana výkonného ředitele Christiana Greye, jsme okamžitě eskortováni do apartmá. Rozumí se do apartmá běžné velikosti, protože pan Grey už obývá to největší, které v hotelu je. Odvádí nás tam přechotný manažer hotelu. Je hrozně mladý a z nějakého důvodu velmi nervózní. Mám dojem, že tím důvodem je Kateina krása a sebevědomé vystupování. Je jako loutka na jejím provázku. Po-koje jsou velice elegantní, okázale a zároveň nevťiravě zařízené.

Je devět hodin. Máme půl hodiny na to, abychom všechno připravili. Kate je ve svém živlu.

„Myslím, že budeme fotit proti zdi, co říkáš, José?“ Na jeho odpověď nečeká. „Travisi, odnes ty židle. Ano, poprosila bys hotelovou službu o nějaké to občerstvení? A ať Greyovi vzkážou, kde jsme.“

Ano, paní. Je tak panovačná. Protočím na ni oči a jdu splnit rozkaz.

O půl hodiny později vchází do našeho apartmá Christian Grey.

No páni! Na sobě má bílou, u krku rozepnutou košili a šedé flanelové kalhoty, které mu jen tak ležérně splývají z boků. Neposlušné vlasy má ještě vlhké po koupání. Jenom z pohledu na něj mi vysychá v puse... je *zatraceně* sexy. Následuje ho nějaký třicátník s vojenským sestřihem a strništěm, oblečený v dobře padnoucím černém obleku a kravatě. Bez jediného slova si stoupá do kouta a nezučastněně nás sleduje svým oříškově hnědým pohledem.

„Slečno Steeleová, opět se setkáváme.“ Grey mi podává ruku a já ji se zuřivým zamrknutím přijímám. Ó můj... on je opravdu

úplně... Jakmile se naše dlaně dotknou, ucítím to nádherné proudění – jak mnou prostupuje, celou mě rozehřívá a způsobuje, že se červenám. Jsem přesvědčená o tom, že můj trhaný dech musí být slyšet.

„Pane Greyi, to je Katherine Kavanaghová,“ hlesnu a pokynu rukou Kateiným směrem. Ta k němu přistupuje a neohroženě se mu zadívá přímo do očí.

„Houževnatá slečna Kavanaghová. Těší mě.“ Grey jí věnuje malý úsměv, vypadá skutečně potěšeně. „Už se cítíte lépe? Anastasia mi říkala, že vám minulý týden nebylo dobře.“

„Jsem v pořádku, děkuji, pane Greyi.“ Bez mrknutí mu pevně potřásá rukou a já si v tu chvíli uvědomím, že chodila jenom do těch nejlepších soukromých škol, které ve státě Washington jsou. Pochází z bohaté rodiny, je sebevědomá a zná své postavení na společenském žebříčku. A nikdy neplácá žádné hlouposti. V tomhle ji obdivuju. „Děkuji, že jste si udělal čas,“ předvede mu zdvořilý profesionální úsměv.

„Rádo se stalo,“ ujišťuje ji Grey, ale přitom se dívá na mě. A já rudnu. Už zase. Do háje!

„To je José Rodriguez, náš fotograf,“ řeknu a uculím se na Josého, který mi můj úsměv s nadšením oplácí. Jeho pohled ale vychládá, jakmile se zaměří na Greye.

„Pane Greyi,“ kývne.

„Pane Rodriguez.“ I Greyův výraz se mění, když si Josého zkoumavě měří.

„Kam mě hodláte posadit?“ optá se ho nakonec a zní u toho lehce výhružně. Ale Katherine nenechává Josého téhle show velet.

„Pane Greyi – kdybyste se mohl posadit zde, prosím. Pozor na ty kabely. A pak uděláme i pár snímků vestoje.“ Směřuje ho k židli postavené u zdi.

Travis zapíná světla, čímž Greye chvilkově oslepuje a následně mumlá omluvu. Pak už se s Travisem uchylujeme do pozadí a sledujeme Josého, jak se činí. Pořizuje několik fotografií s přístrojem v ruce, žádá Greye, aby se otočil tak, a potom zase tak, pohnul rukou nahoru, a zase dolů. Nato přechází ke stativu a dělá několik snímků odtamtud, přičemž Grey celkem asi dvacet minut trpělivě sedí a velmi přirozeně pózuje. Mé přání se splnilo: můžu stát v jeho blízkosti a obdivovat ho. Během té doby se naše oči dvakrát setkávají a já jsem ten, kdo uniká ze zajetí jeho šedého pohledu.

„Konec sezení,“ zasahuje znovu Kate. „Můžeme teď vestoje, pane Greyi?“ vyzývá ho.

Grey si stoupá a Travis spěchá, aby odstranil židli. Spoušť Josého Nikonu začíná cvakat nanovo.

„Já myslím, že by to mohlo stačit,“ hlásí José po dalších pěti minutách.

„Výborně,“ zahlaholí Kate. „Ještě jednou vám děkuji, pane Greyi.“ Podává mu ruku, následována Josém.

„Už se nemohu dočkat, až si ten článek přečtu, slečno Kavanaghová,“ zapřede Grey a otáčí se ke dveřím, u kterých stojím já. „Doprovodíte mě, slečno Steeleová?“ vybídne mě.

„Jistě,“ hlesnu, naprosto zmatená. Vrhám úzkostný pohled na Kate, ta jenom pokrčí rameny. Za ní zaznamenávám Josého zamračený obličej.

„Na shledanou všem,“ pozdraví Grey, když otevírá dveře a ustupuje, abych mohla projít jako první.

U všech svatých... co se to tu děje? Co po mně chce? Zůstávám stát na chodbě a nervózně se ošívám, zatímco on vychází z apartmá, následován panem Vojenským Sestřihem V Dokonalém Obleku.

„Zavolám vás, Taylore,“ oznámí Vojenskému Sestřihu. Taylor se zvolna vzdaluje chodbou a Grey obrací svůj šedý uhrančivý pohled ke mně. *Kruci... udělala jsem něco špatně?*

„Přemýšlel jsem o tom, jestli byste si se mnou teď nezašla na kávu.“

Srdce mám rázem až na jazyku. Schůzka?! Christian Grey mě zve na rande? *Ptá se, jestli chceš kafe. Možná si myslí, že bys potřebovala životabudič*, otráveně zaúpí mé opět jízlivě naladěné podvědomí. Odkážu si, abych nějak dostala pod kontrolu nervy na pochodu.

„Musím všechny odvézt domů,“ zamumlám omluvně a nervózně si před sebou žmoulám prsty rukou.

„Taylor!“ zavolá tak hlasitě, až nadskočím. Taylor, který stále ještě odchází chodbou, se otáčí a vrací zpátky k nám.

„Jedou na univerzitu?“ ověřuje si Grey už zase mírným hlasem. Zakývám hlavou, jsem totiž v takovém šoku, že nemůžu mluvit.

„Taylor je tam může odvézt. Je to můj řidič. Máme tu velký terénní vůz, takže bude schopen vzít i vaše vybavení.“

„Pane Greyi?“ ohlásí se Taylor zdvořile, když k nám dojde. Ve svém výrazu nedává najevo vůbec nic.

„Mohl byste, prosím, odvézt fotografa, jeho asistenta a slečnu Kavanaghovou domů?“

„Jistě, pane,“ odpovídá Taylor.

„Tak. Teď už se mnou na to kafe půjdete?“ usměje se Grey, jako by to byla hotová věc.

Zamračím se na něj.

„Teda – pane Greyi, ehm – tohle opravdu... poslyšte, Taylor je nikam vozit nemusí.“ Vrhám krátký pohled na Taylora, jehož obličej zůstává absolutně neměnný. „Prohodím si auto s Kate, když chvíli vydržíte.“

Greyovy tváře rozčísne oslnivý, nestřežený, přirozený úsměv, odhalující jeho bělostné zuby. *Božítku...* Otevírá mi dveře apartmá, abych mohla znovu vejít. Protahuju se kolem něj, vstupuju do pokoje a nacházím Kate zabranou do hluboké debaty s Josém.

„Anastasie Steeleová, myslím, že se mu rozhodně líbíš,“ vyhrkne bez jakýchkoliv okolků a José na mě upře nakvašený pohled. „Ale já mu nevěřím,“ dodává Kate. Zvedám ruce a doufám, že jí to gesto zavře pusou. Nějakým zázrakem se tak stane.

„Kate, jestli si vezmeš Wandu, mohla bych si půjčit tvoje auto?“
„Proč?“

„Christian Grey mě pozval na kafe.“

V úžasu jí padá čelist. Oněmělá Kate! Tu chvilku si vychutnávám. Popadá mě za paži a vleče do ložnice přiléhající k obytné části apartmá.

„Ano, něco mi na něm nesedí.“ Jejím hlasem prostupuje výstražný tón. „Je úchvatný, to souhlasím, ale taky si myslím, že je nebezpečný. Zvláště pro někoho, jako jsi ty.“

„Co tím myslíš, *někoho, jako jsem já?*“ vyprošuju si uraženě.

„Někoho tak nevinného, jako jsi ty, Ano. A ty víš, co tím myslím,“ odpovídá lehce popuzeně. A já samozřejmě rudnu.

„Kate, je to jenom kafe. Tenhle týden mi začínají zkoušky a já se potřebuju učit, takže se nezdržím dlouho.“

Našpulí rty, jako by tu mou prosbu zvažovala. Pak konečně vyloví z kapsy klíčky od svého auta a podává mi je. Dávám jí ty své.

„Uvidíme se později. Nebuď tu dlouho, nebo sem pošlu zásahovku.“

„Díky.“ Sevřu ji v náručí.

Vracím se na chodbu, kde na mě čeká Christian Grey, opřený o stěnu jako nějaký model pózující pro luxusní časopis na křídovém papíru.

„Fajn, jde se na kafe,“ hlesnu, červená jako řepa.

Spokojeně se zakření.

„Až po vás, slečno Steeleová.“ Napřímí se a pokynutím ruky mi naznačí, abych šla první. Na rozklepaných nohách procházím chodbou, v břiše mi poletuje hejno motýlů a srdce mi v divokém

nepravidelném rytmu naráží až na patro. *Jdu na kafe s Christia-nem Greyem... A já kafe nesnáším.*

Společně kráčíme hotelovou chodbou k výtahům. *Co mu asi tak budu vykládat?* Najednou jsem dočista paralyzovaná strachy. O čem se spolu budeme bavit? Pro všechno na světě, co my dva máme společného? Jeho měkký příjemný hlas mě vytrhává ze za-myšlení:

„Jak dlouho už se znáte se slečnou Katherine Kavanaghou?“
Vida, jednoduchá otázka pro začátečníky.

„Už od prvního ročníku. Je to moje dobrá kamarádka.“

„Hmm,“ zahučí vyhýbavě. Co se mu asi honí hlavou?

U výtahů mačká tlačítko a téměř vzápětí se ozývá cinknutí. Dveře se otevírají a rozkrývají nám výhled na mladý pár v těsném objetí. Překvapeně a zahanbeně od sebe uskakují a s provinilými výrazy se dívají všude kolem, jen ne na nás. Já a Grey k nim přistupujeme.

Snažím se udržet vážnou tvář, takže zírám do podlahy a cítím, jak se mi zahřívají líce. Skrz řasy vrhám na Greye letmý pohled. Zdá se mi, že mu na rtech pohrává úsměv, ale jistá si nejsem. Naši spolucestující mlčí, a tak sjíždíme do přízemí v rozpačitém tichu. Dokonce nám k tomu ani nehraje výtahová hudba, která by přinesla trochu rozptýlení.

Dveře se otevírají a k mému nemalému překvapení mě Grey bere za ruku, tiskne ji v pevném sevření svých dlouhých prstů. Zase cítím, jak mnou prostupuje to mravenčení, a mé už tak splašené srdce ještě víc zrychluje. Když mě odvádí od výtahu, slyšíme, jak za námi ten mladý pár dusí výbuchy smíchu. Grey se uculí.

„Co to všichni s těmi výtahy mají?“ zamumlá.

Přecházíme rozlehlou zalidněnou hotelovou halou ke vchodu, u kterého se Grey vyhýbá otočným dveřím, a já dumám nad tím, jestli je to kvůli tomu, že by mě musel pustit.

Venku je příjemná květnová neděle. Je slunečno a v ulicích není téměř žádný provoz. Grey se dává doleva a vyráží k rohu ulice, kde u přechodu čekáme na zelenou. A pořád mě drží za ruku. *Jdu po ulici s Christianem Greyem a on mě drží za ruku!* Takhle si mě ještě nikdy nikdo nevedl. Jsem celá roztrásená a točí se mi hlava. Pokouším se zamaskovat ten nemístně široký úsměv, který hrozí rozpůlit můj obličej vedví. *Snaž se uklidnit, Ano*, naléhavě žadoní mé podvědomí. Rozsvěcí se zelený panáček a my se znovu dáváme do pohybu.

Obcházíme čtyři bloky, než dojdeme k bistru Portland Coffee House, u kterého Grey pouští mou ruku a otevírá mi dveře, abych mohla vejít.

„Co kdybyste vybrala stůl a já bych zatím objednal pití? Co si dáte?“ ptá se, jako vždy zdvořilost sama.

„Dám si... hmm – čaj English Breakfast, sáček nevkládat.“

Udiveně zvedá obočí.

„Takže ne kafe?“

„Nemám kafe ráda.“

Úsměje se.

„Tak dobrá, čaj bez sáčku. Sladíte?“

„Ne, díky.“ Sklopím pohled ke svým sepjatým prstům.

„Něco k jídlu?“

„Ne, děkuju,“ zavrtím hlavou a on odchází k pultu objednat.

Nenápadně po něm pokukuju, jak stojí ve frontě a čeká, až bude obsloužen. Mohla bych ho pozorovat celý den... Je vysoký, má široká ramena, a přesto je štíhlý, a ty kalhoty, co mu *tím způsobem* splývají z boků... *Bože můj*. Jednou nebo dvakrát si svými elegantními dlouhými prsty projede teď už sice suché, zato stále neuspořádané vlasy. *Hmm... taky bych to ráda udělala*. Ta náhlá idea se mi doslova vetře do mysli a mé tváře se vzápětí ocitají v jednom ohni. Tisknu spodní ret mezi zuby a znovu stáčím po-

hled ke svým rukám – nejsem právě nadšená z toho, jakým směrem se mé svěhlavé představy ubírají.

„To by mě zajímalo, na co myslíte.“ Grey je zpátky a upřeně mě sleduje.

Nepochybně jsem rudá až za ušima. *Právě jsem měla chuť zanořit prsty do tvých vlasů a přemýšlela, jestli budou hebké na dotek.* Lehce zatřesu hlavou. V rukou má táč, který pokládá na malý kulatý stůl z březové dýhy. Podává mi šálek s podšálkem, malou konvici a talířek, na kterém leží osamocený čajový sáček s drobnou etiketou TWINNINGS ENGLISH BREAKFAST, můj oblíbený. On má kafe, které má v mléčné pěně vytvořený nádherný vzorek lístku. *Jak to jenom dělají?* zamýšlím se mimoděk. Taky si koupil borůvkový bochánek. Odkládá táč a sedá si naproti mně, dává si nohy křížem. Působí tak uvolněně a v souhře se svým vlastním tělem, to na něm obdivuju. Já sama jsem nešikovná a neohrabaná, stěží schopná dopravit se z bodu A do bodu B, aniž bych si natloukla.

„Tak co se vám honí hlavou?“ upomíná mě.

„Tohle je můj oblíbený čaj.“ Můj hlas působí tiše a nezvučně. Prostě nemůžu uvěřit tomu, že sedím v portlandské kavárně naproti Christianu Greyovi. Svraští čelo. Pochopil, že něco skrývám. Nořím čajový sáček do konvice a vzápětí ho pomocí lžice vyndávám. Když ho odkládám na talířek, Grey pobaveně skloní hlavu k rameni a tázavě zvedne obočí.

„Svůj čaj mám ráda černý a slabý.“

„Aha. Je to váš přítel?“

Počkat... Cože?

„Kdo?“

„Ten fotograf. José Rodriguez.“

Zasměju se, nervózní, ale i zvědavá. Co ho k té myšlence přivedlo?

„Ne. José je můj dobrý kamarád, to je všechno. Proč jste si myslel, že je to můj přítel?“

„Podle způsobu, jakým jste se na něj usmívala. A on na vás.“ Drží mě v zajetí svého pohledu. Je tak zneklidňující. Chtěla bych uhnout, ale jsem jako lapená... očarovaná.

„Beru ho spíš jako součást rodiny,“ zašpitám.

Kývne hlavou, zdá se, že ho moje odpověď uspokojila, a stočí oči ke svému borůvkovému muffinu. Dlouhými prsty z něj zručně odstraňuje papírový košíček a já to fascinovaně sleduju.

„Dáte si?“ ptá se a ten jeho tajemný pobavený úsměv je zpátky.

„Ne, díky,“ odmítám se staženým obočím a vracím se k zírání na své ruce.

„A ten kluk, kterého jsem viděl včera v obchodě. To také není váš přítel?“

„Ne, Paul je jenom kamarád. Už jsem vám to říkala včera.“ Tohle začíná být trochu hloupé. „Proč se ptáte?“

„Zdá se, že vás muži znervózňují.“

No teda – to je osobní. *Znervózňuješ mě tak akorát ty, Greyi.*

„Prostě mě děsíte.“ Sice rudnu, ale v duchu se chválím za svou otevřenost. Znovu si se zaujetím prohlížím své ruce. Slyším, jak se prudce nadechuje.

„To bych taky měl,“ zamumlá. „Jste velmi upřímná. Prosím, nesklánějte hlavu. Rád vám vidím do tváře.“

Pane jo. Zvedám oči a on mi věnuje povzbudivý, ale natrpklý úsměv.

„Pomáhá mi to odhadnout, na co myslíte,“ vydechně. „Jste pro mě záhadou, slečno Steeleová.“

Záhadou? Já?

„Na mně není nic záhadného.“

„Myslím, že jste velice uzavřená,“ prohodí.

Opravdu? *Páni... jak jen to dělám?* Z toho mi jde hlava kolem. *Já a uzavřená? Ani náhodou!*

„Kromě okamžiků, kdy se červenáte, samozřejmě, což je často. Moc rád bych věděl, proč se červenáte.“ Vkládá si do úst malý kousek zákusku a začíná ho pomalu žvýkat, aniž by ze mě spustil oči. A já jako na povel rudnu. *Sakra!*

„To vždycky děláte tak důvěrné rozhovory?“

„Ani jsem si to neuvědomil. Urazil jsem vás?“ zazní překvapeně.

„Ne,“ odpovídám po pravdě.

„Dobře.“

„Ale jste hrozně panovačný.“

Nakrčí čelo, a jestli se nemýlím, taky se nepatrně začervená.

„Jsem zvyklý si prosazovat svou, Anastasie,“ utrousí. „A to za všech okolností.“

„O tom nepochybuju. Proč jste mi nenabídl, abych vám říkala křestním jménem?“ překvapím sama sebe svou troufalostí. Jak jsme se jenom dostali k tak vážným tématům? Vůbec se to nevyvíjí tak, jak jsem si představovala. Ani se mi nechce věřit, že vůči němu najednou cítím takovou nevraživost. Jako by se mě snažil sám před sebou varovat.

„Mé křestní jméno používají pouze členové mé rodiny a blízcí přátelé. Tak to mám rád.“

Aha. Takže neřekl: „Říkejte mi Christiane.“ To je teda maniak posedlý kontrolou, jinak se to vysvětlit nedá. A najednou mám pocit, že by snad bylo lepší, kdyby s ním ten rozhovor bývala udělala Kate. Našel by sobě rovnou. A navíc, ona je téměř blondýna – přesněji řečeno, nazrzlá blondýna – jako všechny ostatní v jeho kanceláři. *A je krásná*, připomíná mi mé podvědomí. Ale ta představa – Christiana s Kate – se mi nelíbí.

Usrkávám ze svého čaje a on si vkládá do úst další kousek muffinu.

„Jste jedináček?“ ptá se.

Teda... On neustále mění téma.

„Ano.“

„Řekněte mi něco o vašich rodičích.“

Proč chce vědět zrovna tohle? To je tak *divný*.

„Máma žije v Georgii se svým novým manželem, Bobem. Můj otčím žije v Montesanu.“

„A váš otec?“

„Zemřel, když jsem byla batole.“

„To je mi líto,“ zamumlá a ve tváři se mu letmo mihne zarmoucený výraz.

„Nepamatuju si na něj.“

„A vaše matka se znovu vdala?“

Uchechtnu se.

„To bych teda řekla.“

Nechápavě stáhne obočí.

„Vy nejste zrovna sdílná, co?“ odtuší suše a v náznaku hlubokého zamyšlení si promne bradu.

„Nápodobně.“

„Jenže vy už jste mě jednou zpovídala a já si vzpomínám na pár dost osobních otázek,“ uculí se na mě.

Pro boha živého. On mi připomíná tu „gay“ otázku. Znovu mě kvůli ní fackuje hanba. Víím, že někdy v průběhu následujících let budu potřebovat nějakou intenzivní terapii, abych se tak necítila pokaždé, když si na to vzpomenu. Rychle začínám plácát něco o své matce – cokoliv, jen abych potlačila *tu* vzpomínku.

„Moje máma je úžasná. Nevyléčitelná romantička. Právě prožívá své čtvrté manželství.“

Christian překvapeně zvedá obočí.

„Chybí mi,“ pokračuju. „Teď má Boba. A já jen doufám, že na ni dá pozor a že zachrání situaci, když její ztřeštěné nápady nevyjdou tak, jak si je namalovala,“ usměju se s láskou. Už jsem

ji tak dlouho neviděla. Christian mě pozorně sleduje a občas upije ze své kávy. Opravdu bych se neměla dívat na jeho ústa. Je to značně znepokojivý pohled.

„A se svým otčímem vycházíte dobře?“

„Samozřejmě. Vyrůstala jsem s ním. Považuji ho za svého otce.“

„A jaký je?“

„Ray? Je dost... uzavřený.“

„A to je všechno?“ podiví se.

Pokrčím rameny. Co jako očekává? Můj životní příběh?

„Uzavřený asi jako jeho nevlastní dcera,“ pokouší se mě vyprovokovat.

Odolávám pokušení na něj protočit oči.

„Má rád fotbal – hlavně ten evropský – a bowling, a muškaření, a vyrábění nábytku. Je tesař. Bývalý voják,“ vzdychnu.

„A vy jste žila s ním?“

„Ano. Když mi bylo patnáct, máma se seznámila s Manželem Číslo Tři. A já zůstala s Rayem.“

Zamračí se, jako kdyby tomu tak docela nerozuměl.

„Proč jste nechtěla žít se svou matkou?“ přemítá.

Tak do toho mu ale opravdu nic není.

„Manžel Číslo Tři žil v Texasu. Kdežto můj domov byl v Montesanu. A... pochopte, máma byla čerstvě vdaná.“ Odmlčím se. Máma o Manželovi Číslo Tři nikdy nemluví. Kam tím Grey míří? Tohle ho vážně nemá co zajímat. *Nicméně, tuhle hru můžou hrát dva.*

„Vyprávějte mi o svých rodičích,“ vybízím ho.

Trhne rameny.

„Můj táta je právník, moje máma je dětská lékařka. Žijí v Seattlu.“

Pane jo... vyrůstal v zámožné rodině. V duchu si představuju ten úspěšný manželský pár, který adoptoval tři děti; přičemž z jednoho z nich se vyklubal krásný muž, který se ponoří do světa

obchodu a bez cizí pomoci si ho podrobí. Co ho k tomu asi vedlo? Jeho rodiče na něj musí být pyšní.

„A co dělají vaši sourozenci?“

„Elliot je stavitel a moje malá sestra je v Paříži, studuje kuchařské umění pod nějakým renomovaným francouzským šéfkuchařem.“ Loupne po mně podrážděným pohledem – nechce mluvit buď o sobě, nebo o své rodině.

„Všichni říkají, že je Paříž krásná,“ utrousím. Proč nechce mluvit o své rodině? To proto, že je adoptovaný?

„Je nádherná. Byla jste tam?“ ptá se, jeho podrážděnost upadá v zapomnění.

„Nikdy jsem neopustila Státy.“ Tak, a nakonec se bavíme o banalitách. Co přede mnou skrývá?

„Chtěla byste se tam podívat?“

„Do Paříže?“ vykviknu. Vyvádí mě to z míry – kdo by se nechtěl podívat do Paříže? „Samozřejmě,“ připouštím. „Ale je to Anglie, kam bych se podívala opravdu ráda.“

Naklání hlavu ke straně a ukazovákem si přejíždí po dolním rtu... *Bože.*

„Protože...?“

Zamžikám. Koukej se soustředit, Steeleová!

„Je to domov Shakespeara, Austenové, sester Brontëových... Thomase Hardyho. Ráda bych viděla místa, která inspirovala tyhle lidi k napsání tak úžasných knih.“

Ta zmínka o literárních velikánech mi připomíná, že bych měla studovat. Pohledem kontroluju hodinky. „Už radši půjdu. Musím se učit.“

„Na zkoušky?“

„Ano. Začínají v úterý.“

„Kde je auto slečny Kavanaghové?“

„Na hotelovém parkovišti.“

„Doprovodím vás zpátky.“

„Děkuji za čaj, pane Greyi.“

Vykouzlí ten svůj zvláštní, ohromně tajemný úsměv.

„Rádo se stalo, Anastasie. Potěšení bylo na mé straně. Pojďte,“ zavelí a vztáhne ke mně ruku. Celá zmámená ho za ni беру a nechávám se vyvést ven z kavárny.

Míříme zpátky k hotelu v něčem, co bych ráda nazvala družným mlčením. Aspoň on vypadá jako obvykle klidně a vyrovnaně. Zato já se zoufale snažím vyhodnotit, jak vlastně to naše malé ranní kafe dopadlo. Mám pocit, jako bych právě absolvovala vstupní pohovor na nějakou pozici, jenže netuším, na jakou.

„To vždycky nosíte džíny?“ nadhodí zčistajasna.

„Většinou.“

Přikývne. Jsme zpátky, stojíme u přechodu k hotelu. V hlavě mi víří zmatené myšlenky. *Co to bylo za zvláštní otázku?* Víím, že náš čas vypršel. Je to tak. A já ho promarnila, to taky vím. Stejně nejspíš někoho má.

„Chodíte s někým?“ vyhrknu. A sakra – *opravdu jsem to právě vyslovila nahlas?*

Vytáhne jeden koutek v polovičním úsměvu a zadívá se na mě.

„Ne, Anastasie. Mě na chození moc neužije,“ říká mírně.

Uf... *a to znamená co?* Není gay. Nebo možná je! V tom rozhovoru mi musel lhát. Chvíli mám dojem, že se to chystá vysvětlit, dát mi k tomu záhadnému tvrzení nějaké vodítko, ale on mlčí. Musím jít. Musím se sebrat a uspořádat si myšlenky. Musím se dostat z jeho vlivu. A tak vykročím, načež zakopávám a padám střemhlav do silnice.

„Sakra, Ano!“ vykřikne Grey. Škubne tou rukou, kterou mě ještě pořád drží, tak silně, že mě strhne zpátky k sobě, zatímco kolem profrčí cyklista, který si jede jednosměrkou v protisměru a těsně mě míjí.

Stane se to tak rychle – v jednu chvíli padám, a v další jsem v Christianově náruči a on si mě pevně tiskne k hrudi. Cítím jeho čistou osobitou vůni. Je to směs čerstvě vypraného voňavého prádla a nějaké drahé kolínské. Doslova mě to opájí. Zhluboka se nadechuju.

„Jsi v pořádku?“ zašeptá. Jednou rukou mě objímá a tiskne k sobě, zatímco prsty druhé ruky jemně přejíždí po mé tváři, aby se přesvědčil, jestli jsem celá. Palcem zavadí o můj spodní ret a já slyším, jak mu vázne dech. Upřeně mi hledí do očí, na okamžik ten jeho dychtivý uhrančivý pohled opětuju; nebo je to možná celá věčnost... nakonec ale můj zrak neomylně sklouzne k jeho krásným rtům. A já si úplně poprvé ve svém životě přeju, aby mě někdo políbil. Chci cítit jeho rty na svých.

Kapitola 4

Tak už mě sakra polib! pokouším se mu vsugerovat, sama neschopná pohybu. Jsem paralyzovaná nějakou zvláštní neznámou potřebou, naprosto uvězněná v jeho moci. Fascinovaně zírám na jeho ústa a on na mě upírá zastřený tmavnoucí pohled. Jeho dech hrubne, já přestávám dýchat úplně. *Přece mě svíráš v náručí. Tak mě polib. Prosím.* Zavírá oči a s hlubokým nádechem lehce potřeše hlavou, jako by tím odpovídal na mou nevyslovenou prosbu. Když oči znovu otevře, zračí se v nich nové odhodlání, neochvějné rozhodnutí.

„Anastasie, měla by ses ode mě držet dál. Nejsem pro tebe ten pravý,“ zašeptá. *Cože? A tohle zase znamená co?* To bych snad měla posoudit sama, ne? Zamračím se na něj, mou mysl zaplavuje hořký nesouhlas.

„Dýchej, Anastasie, dýchej. Já tě teď znovu postavím a pustím tě,“ promlouvá ke mně tiše a přitom mě od sebe jemně odtlačuje.

Žilami se mi divoce valí adrenalin, vyplavený po tom bezmála dokonaném karambolu s cyklistou a díky těsné Christianově blízkosti. Podlamují se mi kolena a točí hlava. *NE!* křičí mé pod-

vědomí, když mě Christian pouští. Najednou se cítím oloupená. Ruce nechává položené na mých ramenou a drží si mě na délku paží, pozorně sleduje mou reakci. A jediná věc, na kterou jsem v tu chvíli schopná myslet, je, že jsem chtěla, aby mě políbil – dala jsem to zatraceně jasně najevo –, a on to neudělal. *Nestojí o mě.* On o mě prostě nestojí. Totálně jsem to naše ranní kafe podělala.

„Už je to dobrý,“ vydechnu, když se mi vrátí schopnost řeči. „Děkuju,“ zabručím a samým ponížením hynu. Jak jsem jen mohla naši situaci tak strašně špatně odhadnout? Musím se dostat pryč z jeho dosahu.

„Za co?“ podívá se. Ještě pořád má ruce na mých ramenou.

„Žes mě zachránil,“ špitnu.

„Ten idiot jel v protisměru. Jsem rád, že jsem tu byl. Ještě teď se klepu při představě, co všechno se ti mohlo stát. Nechceš se jít na chvíli posadit do hotelu?“ Pouští mě, ruce nechává klesnout podél těla a já před ním stojím a připadám si jako blázen.

Mírným zatřesením si pročišťuju hlavu. Prostě už chci jít. Všechny mé tajné nevyslovené sny se válí v prachu. On mě nechce. *Co jsem si to jenom namlouvala?* nadávám si. *Co by si s tebou Christian Grey počal?* vysmívá se mi mé podvědomí. Ovijím si paže kolem trupu, otáčím se zpátky k silnici a s úlevou zaznamenávám, že už svítí zelená. Rychle vyrážím po přechodu, vím, že mě Grey následuje. Před hotelem se k němu obracím čelem, ale nejsem schopná mu pohlédnout do očí.

„Díky za čaj i za to focení,“ zahučím.

„Anastasie... já...“ zarazí se. Úzkost v jeho hlase přitahuje moji pozornost, takže k němu bezděky vzhlednu. Jeho šedý pohled je bezútěšný, nervózně si vjíždí prsty do vlasů. Vypadá zničeně a frustrovaně, má strhaný výraz a jeho sebevláda se někam vypařila.

„Copak, Christiane?“ šteknu podrážděně, když pokračuje v mlčení. Zkrátka už chci vypadnout. Potřebuju sebrat svou křehkou zraněnou pychu a pokusit se ji zase slepit dohromady.

„Hodně štěstí u státnic,“ zamumlá.

Ha! Tak to je ten důvod, proč vypadá tak zničeně? To má být jeho sbohem? Prostě mi popřeje štěstí u zkoušek?

„Díky.“ Nedaří se mi skrýt sarkasmus v hlase. „Sbohem, pane Greyi.“ Otáčím se na patě – celkem ohromená faktem, že u toho neklopýtnu –, a aniž bych mu věnovala další pohled, odcházím a mizím v podzemních garážích.

Jakmile mě pohltní betonová temnota parkoviště protkaná matným světlem zářivek, opřu se o stěnu a složím si hlavu do dlaní. Co jsem vlastně čekala? Cítím, jak se mi do očí hrnou nezvané a nevítané slzy. *Proč brečím?* Sesouvám se k zemi, kvůli té nesmyslné reakci jsem sama na sebe naštvaná. Přitahuju si kolena k tělu a choulím se do klubička. Chtěla bych se nějak scvrknout. Třeba by se ta absurdní bolest taky zmenšila. Pokládám si bradu na kolena a nechávám ty hloupé slzy téct proudem. Brečím pro ztrátu něčeho, co jsem nikdy neměla. *Jak směšné...* Oplakávat něco, co nikdy neexistovalo – pohřbené naděje, ztracené sny, zklamaná očekávání.

Nikdy předtím jsem nebyla tím, kdo byl odmítnut. Jasně, vždycky jsem byla mezi posledními, koho vybrali do družstva basketbalu nebo volejbalu, ale tomu rozumím – kombinace běhání a nějaké další činnosti, jakou je například házení balonu, to není nic pro mě. V jakémkoliv sportu jsem každému jenom přítěží.

Ještě nikdy jsem se nikomu takhle nenabídla. Můj život je jeden velký mindrák – jsem příliš bledá, hubená, nedbale upravená, neohrabaná – a tím dlouhý výčet mých nedostatků nekončí. Takže jsem zrovna nemusela potenciální nápadníky

odhánět. Jistě, byl tu jeden spolužák z hodin chemie, kterému jsem se líbila, ale nikdo předtím nevzbudil můj zájem. Nikdo, kromě Christiana Zatraceného Greye. Možná bych měla být vstřícnější vůči projevům sympatií Paula Claytona a Josého Rodrigueze, i když – jsem si jistá, že ani jeden z nich kvůli mně nevzlyká někde v koutě. Možná se jen potřebuju pořádně vybrečet.

Přestaň! Okamžitě s tím přestaň! zařve na mě podvědomí, ruce založené, zapřené na jedné noze a druhou si naštvaneš podupává. *Nasedni do auta, mazej domů a koukej se učit. Zapomeň na něj... Hned! A přestaň se vyžívat v tom sebelítostivým svinstvu.*

Provádím hluboký nádech na uklidněnou a zvedám se. *No tak se vzpamatuj, Steeleová.* Vyrážím ke Kateině autu a cestou si otírám slzy z tváří. Už na něj nehodlám myslet. Budu tu nepřijemnou událost považovat za zkušenost a zkoncentruju se na zkoušky.

Když přicházím domů, Kate sedí u jídelního stolu před svým notebookem. Její uvítací úsměv uvadá, hned jak mě spatří.

„Ano, co se stalo?“

Ach ne. Jen ne inkvizici Katherine Kavanaghoové. Akorát završím hlavou, čímž jí dávám jasně najevo – *dej si pohov, Kavanaghoová.* Ale zrovna tak bych mohla jednat s hluchým, slepým, němým.

„Tys brečela.“ Má výjimečný dar zdůrazňovat skutečnosti, které jsou na první pohled zatraceně zjevné. „Co ti ten bastard provedl?“ zavrčí a působí u toho... ty bláho, fakt děsivě.

„Ale nic, Kate.“ A to je právě ten problém. V důsledku té myšlenky se trpce ušklíbnu.

„Tak proč jsi teda brečela? Ty nikdy nebrečíš,“ říká už mírněji. Stoupá si, z jejích zelených očí vyzařuje účast. Objímá mě a tiskne k sobě. Budu jí muset říct aspoň něco, abych ji setřásla.

„Málem mě přejel cyklista.“ Nic lepšího mě nenapadá, ale aspoň to na chvíli odpoutává její pozornost... od něj.

„Proboha, Ano – jsi v pořádku? Nejsi zraněná?“ Podrží si mě v natažených pažích a zběžně mě kontroluje pohledem.

„Ne. Christian té srážce zabránil,“ hlesnu. „Ale byla jsem celkem otřesená.“

„Tak to chápu. A jaký to s ním vlastně bylo? Vždyť ty kafe nesnášíš.“

„Dala jsem si čaj. Bylo to fajn, ale není o čem vyprávět. Fakt nevím, proč mě pozval.“

„Protože se mu líbíš, Ano.“ Spouští ruce podél těla.

„Teď už ne. Už se nesetkáme.“ Jo, daří se mi znít nezúčastněně.

„He?“

Sakra. Neskočila na to. Tak jako posledně odcházím do kuchyně, aby mi neviděla do obličeje.

„Vždyť to vidíš, Kate... on je prostě jiná liga,“ houknu přes rameno tak věcně, jak jenom dokážu.

„Co tím jako myslíš?“

„Ježiši, Kate, to je snad jasný.“ Prudce se otáčím, takže si čelíme ve dveřích kuchyně.

„Mně teda ne,“ říká. „Dobře, tak má víc peněz než ty... jenže, Ano, on má víc peněz než většina lidí v Americe!“

„Kate, on je...“ škubnu rameny.

„Ano! Prokristapána, kolikrát ti to ještě budu muset říkat? Ty jsi super kost!“ skáče mi do řeči. Ach ne, už je to tu zas.

„Kate, prosím. Chci se učit,“ přerušuju ji.

Zamračí se na mě.

„Dobře, chceš vidět ten článek? Je hotový. José udělal pár skvělých fotek.“

Opravdu se chci týrat vizuální připomínkou krásného Christiana–Nechci–Tě–Greya?

„Že váháš.“ S nuceným úsměvem se loudám k notebooku. A on je tam, dívá se na mě z černobílé fotky. Upřeně mě sleduje a vidí, jak po něm toužím.

Předstírám, že článek čtu, ale celou dobu jen opětuju Greyův šedý pohled a snažím se přijít na to, proč by pro mě neměl být tím pravým... jeho vlastními slovy. A náhle mě to udeří přímo do očí. On je prostě příliš hezký. Jsme jako dva protipóly, jako bychom oba pocházeli z jiné dimenze. Najednou si připadám jako Ikarus, který se dostal až příliš blízko Slunci, zřítíl se a skončil popálený. Teď už ta jeho slova dávají smysl. Tohle tím určitě myslel, teď už to odmítnutí беру líp... trochu. S tím se dá žít. Chápu to.

„Dobrá práce, Kate,“ vymáčknu ze sebe. „Jdu se učit.“ Už na něj nebudu myslet, aspoň pro teď. To si slibuju, když otevírám poznámky a začítám se do nich.

Teprve v posteli, když se pokouším usnout, dovoluju své myslí, aby se ve vzpomínkách zatoulala k tomu podivnému dopoledni. Znovu a znovu se vracím k té poznámce. *Na chození mě moc ne-užije.* Jsem na sebe naštvaná, že mi její význam nedošel hned. Dřív než mě držel v náruči a každická molekula mého těla škemrala o jeho polibek. Řekl to přece jasně – nestojí o mě jako o přítelkyni. Přetáčím se na bok. Napadá mě, jestli třeba nedrží celibát. Zavírám oči a začínám podléhat spánku. Třeba se pro někoho šetří. *Hmm, určitě ne pro tebe.* To se ozývá mé ospalé podvědomí a zazazuje mi poslední úder těsně předtím, než vypustí ze řetězu sny. Tu noc se mi zdá o šedých očích, vzorcích lístků v mléčné pěně, a já prchám temnými, strašidelně osvětlenými místy a netuším, jestli před něčím utíkám, nebo tomu běžím v ústrety... těžko říct.

Pokládám pero. Hotovo. Státnice jsou za mnou. Po tváři se mi rozlévá úsměv kočky Šklíby. A je to pravděpodobně můj první

úsměv za poslední týden. Je pátek a my se večer chystáme slavit – jako *opravdu* slavit. Dokonce bych se mohla opít! V životě jsem se totiž neopila. Přes aulu letmo pohlédnu na Kate, která ještě pořád zuřivě píše. Pět minut do konce. A je to tu, konec mých školních let. Už nikdy nebudu muset takhle sedět mezi vynervovanými, vzájemně separovanými studenty. V duchu samou radostí metám kozelce s vědomím toho, že je to jediné místo, kde něco takového dokážu. Kate dopisuje a odkládá tužku. Mrkne mým směrem a já teď pro změnu zachycuju její Šklíbin úsměv.

Zpátky domů jedeme společně v jejím mercedesu, o zkouškách se záměrně nebavíme. Kate je spíš zaujatá tím, co si oblékne večer do baru. U domu soustředěně lovím klíče v kabelce.

„Ano, máš tady balíček.“ Kate stojí na schodech a v ruce svírá zásilku zabalenou do hnědého kartonového papíru. *Zvláštní.* Na Amazonu jsem v poslední době nic neobjednávala. Kate mi ho podává a bere si ode mě klíče, aby odemkla. Balíček adresovaný slečně Anastasii Steeleové. Není na něm adresa ani jméno odesílatele. Možná je to od mámy nebo od Raye.

„To bude od našich.“

„Tak to otevři!“ Kate překypuje vzrušením, když se hrne do kuchyně pro naše *zkoušky-jsou-za-námi-hurá* šampaňské.

Otevírám zásilku a uvnitř nacházím polokožený box na knihy obsahující tři zachovalé, na první pohled identické knížky ve staré textilní vazbě a jednoduchou bílou kartičku. Je na ní vzkaz, napsaný černým inkoustem a velmi úhledným písmem:

„Proč jste mi neřekla, že je to nebezpečné? Proč jste mě nevarovala?“

„Protože dámy vědí, na co si mají dávat pozor, neboť čtou romány, které je na takové nástrahy upozorní...“

Okamžitě rozpoznávám úryvek z *Tess*. Jsem omráčená tou shodou náhod, vždyť jsem teď na své závěrečné zkoušce tři hodiny v kuse psala o románech Thomase Hardyho. Třeba to není náhoda... třeba je to úmysl. Pozorně si knihy prohlížím. Je to třísvazkové vydání *Tess z d'Ubervillů*. Otevírám desky jedné z nich. Na titulní straně je starým typem písma vyraženo:

London: Jack R. Osgood, McIlvaine and Co., 1891.

Proboha – to je první vydání. Ty musely stát celé jmění – a já si okamžitě domýšlím, kdo mi je poslal. Kate, která teď stojí po mém boku, na ty knihy ohromeně zírá. Bere mi z ruky lístek.

„První vydání,“ hlesnu.

„Ne.“ Kateiny oči se rozšiřují úžasem. „Grey?“

Kývnu. „Nikdo jiný mě nenapadá.“

„Co znamená ten vzkaz?“

„To netuším. Ale myslím, že je to varování – na mou duši, on mě už zase varuje. Copak se mu dobývám do dveří?“ mračím se.

„Já vím, že se o něm nechceš bavit, Ano, ale on je do tebe vážně udělanej. Ať si tě varuje, nebo ne.“

Celý uplynulý týden jsem si nedovolila na Greye ani pomyslet. Připouštím... jeho šedé oči mě ještě pořád pronásledují ve snech, a vím, že to zabere celou věčnost, než dostanu z hlavy ten pocit, co jsem měla, když mě držel v náručí, než vymažu vzpomínky na jeho nádhernou vůni. Proč mi to jenom posílá? Jasně mi řekl, že nejsem nic pro něj.

„Našla jsem tu jedno první vydání *Tess* na prodej v New Yorku za čtrnáct tisíc dolarů. Ale to tvoje vypadá, že je v mnohem lepším stavu. Muselo stát víc.“ Kate to právě konzultuje se svým dobrým přítelem Googlem.

„Ten úryvek – to říká Tess své matce potom, co ji Alec d'Ubrville zneužije.“

„Já vím,“ přemítá Kate. „Co se tím pokouší naznačit?“

„Nemám ponětí, a ani mě to nezajímá. Tohle od něj prostě nemůžu přijmout. Pošlu mu je zpátky se stejně nepochopitelným úryvkem z nějakého bezvýznamného místa v knize.“

„Třeba z té části, kde ji Angel Clare posílá do prdele?“ ptá se Kate s kamennou tváří.

„Jo, přesně z té,“ zahihňám se. Miluju Kate; vždycky mě podrží. Balím knihy zpátky a odkládám je na jídelní stůl. Kate mi podává sklenici šampaňského.

„Na konec zkoušek a na náš nový život v Seattlu,“ zakření se.

„Na konec zkoušek, na náš nový život v Seattlu a na výborné výsledky.“ Ťukáme si na to a pijeme.

Bar je hlučný a narvaný, plný téměř-absolventů, kteří se chtějí zpít do němoty. Připojuje se k nám José. Sice má před sebou ještě jeden ročník, ale má chuť slavit a dodává nám odvalu čelit naší nově nabyté svobodě tím, že nám všem kupuje džbán margarity. Když dopijím pátou skleničku, je mi jasné, že na to šampaňské to nebyl úplně ideální nápad.

„Co teď budeš dělat, Ano?“ huláká na mě José přes okolní hluk.

„Stěhujeme se s Kate do Seattlu. Rodiče jí tam koupili byt.“

„*Dios mío*, co si tu teď počnu. Ale na tu mou výstavu přijedeš.“

„Jasně že jo, José. Tu si za nic na světě nenechám ujít,“ ujišťuju ho s úsměvem a on mi pokládá ruku kolem pasu a přitahuje si mě blíž k sobě.

„To, že tam přijdeš, pro mě hrozně moc znamená, Ano,“ šeptá mi do ucha. „Dáš si ještě margaritu?“

„José Luisi Rodriguez – ty se mě snažíš opít? Protože mám dojem, že se ti to daří,“ uculím se. „Myslím, že si dám radši pivo. Dojdu nám pro džbán.“

„Víc pití, Ano!“ zahlaholí Kate.

Kate má výdrž jako bejk. Ruku má omotanou kolem Leviho, jednoho z našich britských spolužáků a zavedeného fotografa studentských novin. Vzhledem k pokročilé opilosti už ale focení vzdal. Teď má oči jenom pro Kate. Ta je jako obvykle oslňující – ve svém titěrném živůtku, upnutých džínách a vysokých podpatcích a s vyčesanými vlasy, jejichž uvolněné pramínky jí jemně lemují tvář. To já jsem spíš typ na trička a conversky, i když právě teď mám na sobě své nejpřiléhavější džíny. Vyvlékám se z Josého objetí a vstávám od stolu.

Jéje. Motá se mi hlava.

Musím se chytit opěradla židle. Dávat tequila do koktejlů – kdo to kdy slyšel?

Cestou k baru mě napadá, že bych si měla zajít na dámy, když už stojím. *Uvažuješ bystře, Ano.* Namáhavě se prodírám davem. U toalet je samozřejmě fronta, ale aspoň stojím v klidné a chladné chodbě. Sahám pro telefon, abych při tom čekání něčím zabila čas. *Hmm... Komu jsem to volala naposledy?* Josému? A předtím? To číslo nepoznávám. No jasně. Grey, myslím, že je to jeho číslo. Zachichotám se. Nemám představu, kolik je hodin; možná ho vzbudím. Třeba by mi mohl prozradit, proč mi poslal ty knihy a tu šifrovanou zprávu. Jestli chce, abych se od něj držela dál, má mi dát pokoj. Potlačuju opilecký úšklebek a mačkám zpětné volání. Bere to na druhé zazvonění.

„Anastasié?“ Je překvapený, že volám. No, vlastně i já jsem překvapená, že mu volám. A pak si můj podroušený mozek něčeho všimá... jak poznal, že jsem to já?

„Proč jsi mi poslal ty knihy?“ zabreptám opile.

„Anastasié, jsi v pořádku? Zníš nějak divně.“ Jeho hlas je plný znepokojení.

„Já nejsem ta divná, to ty.“ Tak – a má to. Teď to schytal od mé alkoholem povzbuzené odvahy.

„Anastasie, tys pila?“

„Co je ti do toho?“

„Jsem... zvědavý. Kde jsi?“

„V baru.“

„Ve kterém baru?“ Teď už zní podrážděně.

„V portlandském baru.“

„Jak se dostaneš domů?“

„Však já už si cestu najdu.“ Tenhle rozhovor se zrovna nevyvíjí tak, jak jsem si představovala.

„Tak ve kterém jsi baru?“

„Proč jsi mi poslal ty knihy, Christiane?“

„Anastasie, kde jsi? Řekni mi to. Hned.“ Jeho tón je tak... tak panovačný. Ta jeho obvyklá posedlost kontrolovat cokoliv. Představuji si ho jako filmového režiséra ze starých časů – v pumpkách, jak drží dobový megafon a rákosku. Při té představě se nahlas rozchechtám.

„Ty seš tak... dominantní,“ hihňám se.

„No tak, Ano, kde ksakru jsi?“

Christian Grey přede mnou kleje. Znovu se zachichotám.

„Jsem v Portlandu... to je strááášně daleko od Seattlu.“

„Kde v Portlandu?“

„Dobrou noc, Christiane.“

„Ano!“

Zavěšuju. Ha! Jenže mi neřekl nic o těch knihách. Zamračím se. Mise nesplněna. Jsem fakt dost opilá – zatímco se posouvám v řadě, nepříjemně se mi točí hlava. Ale co, účelem dýchánku bylo se opít. A to se mi podařilo. Tak takové to teda je – *pravděpodobně to nebude zkušenost, kterou bych si chtěla zopakovat*. Fronta se posouvá a já se dostávám na řadu.

Otupěle civím na leták připevněný na vnitřní straně dveří toalety, vychvalující přednosti bezpečného sexu. To mě podrž, je možný,

že jsem právě volala Christianovi Greyovi? Sakra. Ozývá se vyzvánění mobilu. Samým leknutím nadskočím a překvapeně vyjeknu.

„Ahoj,“ vykoktám nesměle do sluchátka. S tím jsem teda nepočítala.

„Jedu si pro tebe,“ oznámí a zavěsí. Jenom Christian Grey dokáže znít tak chladně a zároveň tak výhrůžně.

Do háje. Soukám se do kalhot. Srdce mi buší na poplach. Jede si pro mě? *To ne*. Asi budu zvracet... nebo ne... jsem v pohodě. Tak počkat. Tahá mě za nos. Neřekla jsem mu, kde jsem. Nemůže mě tady najít. A mimoto, trvalo by mu hodiny se sem ze Seattlu dostat a tou dobou už tu dávno nebudeme. Myju si ruce a zkoumám svůj obličej v zrcadle. Působím lehce překrveně a trochu rozostřeně. *Hmm... to bude asi tou tequilou*.

Celou věčnost pak čekám u baru na džbán piva a konečně se vracím ke stolu.

„Bylas pryč tak dlouho,“ spílá mi Kate. „Kdes byla?“

„Čekala jsem ve frontě na dámy.“

José s Levim vášnivě debatují o nějakém místním baseballovém týmu. José přerušuje svůj vášnivý výlev, aby nám všem nalil pivo, a já si pořádně přihnu.

„Kate, myslím, že se radši půjdu provětrat na čerstvý vzduch.“

„Ty nic nevydržíš, Ano.“

„Za pět minut jsem zpátky.“

Znovu si razím cestu davem. Začíná se mi dělat špatně, motá se mi hlava a nohy mě nenesou zrovna jistě. Aspoň ne tak jistě jako obvykle.

Teprve když hltám chladný večerní vzduch na parkovišti, zjišťuju, jak moc jsem vlastně opilá. Mám ovlivněné vidění, opravedu vidím dvojmo jako ve starých animacích Toma a Jerryho. Asi budu zvracet. Proč jsem se vlastně tak zřídila?

„Ano,“ připojuje se ke mně José. „Jsi v pohodě?“

„Myslím, že jsem toho vypila trochu moc,“ usměju se na něj mdle.

„To já taky,“ zamumlá a zkoumavě se na mě zahledí tím svým tmavým pohledem. „Nepotřebuješ se opřít?“ ptá se, přistupuje blíž a bere mě kolem pasu.

„José, je mi fajn. Myslím, že to zvládnu.“ Poněkud chabě se ho pokouším odstrčit.

„Prosím, Ano,“ zašeptá, to už mě drží v náručí a tiskne k sobě.

„José, co to děláš?“

„Ty víš, že tě mám rád, Ano. Prosím.“ Jednou rukou, kterou má položenou na mých bedrech, si mě přidržuje a druhou mi zvedá bradu. *To snad ne... on se mě chystá líbat.*

„Ne, José, přestaň – ne.“ Strkám do něj, ale jeho tělo je jako hradba tvořená pevnými svaly, nedokážu s ním hnout. Mezitím mi zanořil ruku do vlasů a teď si mě za ně přidržuje.

„Prosím, Ano, *cariño*,“ šeptá těsně u mých rtů. Jeho dech je horký a voní příliš sladce – pivem a margaritou. Drobnými polibky si razí cestu podél hrany mé čelisti až ke koutku úst. Vnímám svou rostoucí paniku, jsem opilá a nemám to pod kontrolou. Ten pocit mě dusí.

„José, ne,“ zaprosím. *Tohle nechci.* Jsi můj přítel a já asi budu zvracet.

„Myslím, že dáma řekla ne,“ ozývá se ze tmy tiše. A kruci! Christian Grey, on je tady. Jak? José mě pouští.

„Greyi,“ odtuší stroze.

S úzkostí stáčím pohled ke Christianovi. Ten pro změnu vraždí očima Josého, vzteky bez sebe. Do háje. Vtom se mi zvedá žaludek. Mé tělo už dál nedokáže udržet všechn ten alkohol a já v nuceném předklonu teatrálně zvracím na chodník.

„Ups – *Dios mío*, Ano!“ José ode mě znechuceně odskakuje. Grey hmátne po mých vlasech, odstraňuje je z palebné zóny

a jemně mě směřuje k vyvýšenému květníku na okraji parkoviště. S nesmírnou úlevou zaznamenávám, že jsme v relativním přítmí.

„Pokud budeš ještě zvracet, udělej to tady. Podepřu tě.“

Jednou rukou mě objímá kolem ramen, ve druhé svírá mé vlasy v provizorním culíku tak, aby mi nepadaly do obličeje. Nemotorně se ho pokouším odstrčit, ale vzápětí znovu zvracím... a pak ještě jednou. *Panebože... jak dlouho to bude trvat?* Dokonce i poté, co mám žaludek prázdný a nic už ze mě nejde, zmítají mým tělem plané křečovitě stahy. V duchu si přísahám, že už se nikdy v životě nenapiju. O tak příšerné situaci se stejně nedá mluvit nahlas. Konečně to ustává.

Rukama se opírám o cihlovou stěnu květináče, sotva se držím na nohou. Tak důkladné zvracení je opravdu vyčerpávající. Grey mě pouští a podává mi kapesník. Jenom on může mít čistý bavlněný kapesník s monogramem. *CTG...* Ani jsem nevěděla, že se takové dají ještě koupit. Když si otírám pusu, bezděky se zamýšlím nad tím, co znamená to *T*. Nedokážu se odhodlat k tomu, abych se na něj podívala. Propadám se hanbou, sama sebou znechucená. Momentálně toužím po tom, aby mě pohltila hlína pod těmi azalkami v květináči. Být všude jinde, jen ne tady.

José ještě pořád postává u vchodu do baru a sleduje nás. Se záupněním si skládám hlavu do dlaní. Tenhle okamžik je nepochybně tím nejhorším v mém životě. Hlava se mi točí už jenom z toho, jak se snažím vybavit ten, který vedl doposud – a jediné, co mě napadá, je Christianovo odmítnutí. Ale tohle je mnohem, mnohem víc než pouhé ponížení. Zariskuju jeden krátký pohled do jeho obličeje. Dívá se na mě, ve tváři naprosto vyrovnaný, nic neříkající výraz. Otáčím se k Josému, který sám vypadá poněkud zahanbeně a je zrovna tak jako já dost vycukaný z Greye. Prošpičku ho zlostným pohledem. Mám pár vybraných slov, kterými

bych ráda počastovala svého takříkajíc nejlepšího kamaráda, ale žádné z nich se nedá vyslovit před panem výkonným ředitelem Christianem Greyem. *To si snad děláš srandu, Ano. Právě tě viděl, jak házíš šavli na chodník a do místní flóry. Už si jistě povšimnul, že se nechováš jako dáma.*

„Já, ehm... uvidíme se vevnitř,“ zahuhlá José navzdory tomu, že ho nikdo z nás nevnímá, a vytrácí se zpátky do budovy. Zůstávám s Greyem sama. Ach ne. Co mu mám jako vykládat? Začnu tím, že se omluvím za ten telefon.

„Omlouvám se,“ zadrmolím s pohledem zapíchnutým do kapsníku, který zuřivě žmoulám mezi prsty. *Je tak jemný.*

„Za co se omlouváš, Anastasie?“

Kčertu, hodlá si mě vychutnat.

„Hlavně za ten telefon. Za to, že mi bylo špatně. Eh, ten seznam je nekonečný,“ zaskučím a cítím, jak se mi hrne krev do tváře. *Prosím, prosím, můžu už umřít?*

„Tohle se přihodilo každému, jen možná ne tak dramaticky jako tobě,“ pronásí suše. „Jde o to, že musíš znát své meze, Anastasie. Teda, já jsem pro posouvání mezi všema deseti, ale vážně, tohle jsi přehnala. Hodláš z toho udělat zvyk?“

Z přebytku alkoholu a rozčilení se mi asi rozskočí hlava. Co je mu sakra do toho? Nezvala jsem ho sem. Mluví, jako by mu bylo pětáctýřicet, peskuje mě jako nějaký rozmazlený děcko. Část mého já by mu s chutí vmetla do tváře, že pokud se mi zachce zpít se do němoty každou noc, bude to jen mé rozhodnutí – nic, do čeho by mi mohl kecat. Ale nemám na to dost odvahy. Ne teď, když jsem se před ním pozvracela. Proč vlastně nevzal nohy na ramena?

„Ne,“ hlesnu místo toho kajícně. „Ještě nikdy jsem se neopila. A právě teď ze všeho nejvíc toužím po tom, aby se to už nikdy neopakovalo.“

Já prostě nechápu, proč sem přišel. Začíná se mi dělat mdlo. Všímá si toho a zachytí mě dřív, než upadnu; nadlehčuje mě ve svém objetí a tiskne k sobě jako malé dítě.

„Tak pojď, odvezu tě domů,“ broukne.

„Musím to říct Kate.“ *Už zase jsem v jeho náručí.*

„Může jí to říct můj bratr.“

„Cože?“

„Můj bratr Elliot se právě baví se slečnou Kavanaghou.“

„Aha?“ Nějak to nechápu.

„Byl se mnou, když jsi mi volala.“

„V Seattlu?“ Jsem z toho nějaká zmatená.

„Ne, ještě pořád bydlím v Heathmanu.“

Ještě? Proč?

„Jak jsi mě našel?“

„Napíchnul jsem ti mobil, Anastasie.“

No jasně že jo. Jak je to možné? Je to vůbec legální? *Šmírák jeden*, zasycí mé podvědomí skrz ten tequilový opar, který mi stále zatemňuje mozek. Ale z nějakého důvodu – nejspíš proto, že se jedná o *něj* – ho ignoruju.

„Mělas bundu nebo nějakou kabelku?“

„Ehm... jo, obojí. Christiane, prosím, musím to říct Kate. Měla by strach.“ Stáhne rty do tvrdé linky a našťavaně zafuní.

„Když musíš.“

Pouští mě ze svého sevření a za ruku odvádí zpátky do baru. Jsem zesláblá, stále opilá, ztrapněná, vyčerpaná, ponížená... a nějakým zvláštním nedopatřením, naprosto mimo očekávání, rozechvělá. Pevně svírá mou dlaň – a já se topím ve svých pocitech. Budu potřebovat aspoň týden, abych je všechny zpracovala.

Uvnitř je našlapáno a hlučno; začali hrát a taneční parket praská ve švech. Kate u našeho stolu není a José se někam vytratil. Osamělý Levi tam působí jako kůl v plotě.

„Kde je Kate?“ zakřičím na něj přes ten rámus. V hlavě mi začíná tepat do rytmu dunivých basů hudby.

„Tancuje,“ zařve na mě Levi a já vidím, jak je našťavaný. Po-dezírávě si měří Christiana. Soukám se do svého černého kabátku a křížem přes rameno si věším tašku. Jakmile si promluví s Kate, jsem připravená odejít.

Pokládám ruku na Christianovu paži, stoupám si na špičky a křičím mu to do ucha: „Je na parketu.“ Nosem se přitom otírám o jeho vlasy, vdechuju jeho čistou, svěží vůni. A všechny ty neznámé zakázané pocity, které jsem se snažila potlačovat, vzlínají na povrch a zaplavují mé vyprahlé nitro. Cítím, jak se mi do tváří hrne krev, a někde hluboko, hluboko uvnitř příjemné trnutí.

Christian převrací oči, znovu mě bere za ruku a vleče za sebou k baru. Obsluha se mu okamžitě věnuje, pan Kontrolou Posedlý Grey zkrátka čekat nemusí. Copak mu jde všechno tak snadno? Neslyším, co objednává. Nakonec mi podává ohromnou sklenici plnou studené vody.

„Pij!“ houkne na mě jako rozkaz.

Světla stroboskopů se točí a poskakují v rytmu hudby, vrhají zvláštní směs barevného světla a stínů na bar a jeho klientelu. Christian je chvíli zelený, pak modrý, zářivě bílý a nakonec démonicky rudý. Přísně mě sleduje. Váhavě usrkávám.

„Všechno!“ zavelí.

Je tak despotický. Rukou si pročísně rozčuchané vlasy. Působí frustrovaně, našťavaně. Co ho žere? Teda kromě hloupé opilé holky, která mu volá vprostřed noci, takže získá dojem, že je nutné ji zachránit. Načež se ukazuje, že je opravdu nezbytné ji bránit před jejím těžce zamilovaným kamarádem. A kterou nakonec vidí zvracet ke svým nohám. *Bože, Ano... dokážeš se přes to vůbec někdy přenést?* mlaskne mé podvědomí nesouhlasně a vrhne na mě přísný pohled přes obroučky svých půlměsíčkových brýlí.

Trochu se zapotácím, Christian mi pokládá ruku na rameno, aby mě stabilizoval. Dělán, co mi přikázal, a piju až do dna. Teď mám pro změnu žaludek na vodě. Bere mi sklenici z ruky a pokládá ji na bar. I přes opilecký opar si všímám, co má na sobě: volnou bílou bavlněnou košili, dobře padnoucí džíny, černé conversky a tmavé sako s proužky. Košili nemá u krku dopnutou a já vidím, jak se mu ve výstřihu lesknou jemné chloupky. A v mém společensky unaveném rozpoložení mi to přijde... rajcovní.

Do třetice mě bere za ruku. Ty bláho – on mě vede na parket. No potěš, já přece netancuju. Zaznamenává můj odpor a já v barevném spektru spatřím jeho pobavený, lehce potměšilý úsměv. Prudkým cuknutím si mě přitahuje k sobě a já se už zase ocitám v jeho náručí. Začíná se mnou tančit a doopravdy mě vede. Páni, ten teda umí tancovat! Nemůžu se vzpamatovat z toho, že s ním držím krok. Možná je to tím, že jsem opilá. Pěvně si mě k sobě tiskne, jeho tělo proti mému... Kdyby mě nedržel tak dobře, jsem si jistá, že bych se mu bezvládně svezla k nohám. Do mysli se mi vkrádá mámino často opakované varování: *Nikdy nevěř chlapovi, který umí tancovat.*

Zvolna nás provádí skrz dav tanečníků na druhou stranu parketu, až se ocitáme u Kate a Elliota, Christianova bratra. Hlasitá hudba zlomyslně buší uvnitř i vně mé hlavy. *Ach ne. Kate předvádí ty své pohyby.* Může si zadek ukroutit a to dělá jen tehdy, když se jí někdo líbí. Jako opravdu líbí. To znamená, že ráno snídáme ve třech. *Kate!*

Christian se naklání a něco křičí Elliotovi do ucha. Já mu nerozumím. Elliot je vysoký a ramenatý, má světlé vlnité vlasy a jiskrný hříšný pohled. Pod vlivem toho oslňujícího osvětlení nedokážu určit barvu jeho očí. Zazubí se a přitáhne si Kate do svého objetí. A ta je v něm víc než spokojená... *Kate!* Navzdory svému podroušení jsem celkem v šoku. Vždyť se s ním právě seznámila. Odkývá

Elliotovi cokoliv, co jí právě řekl, a s úsměvem mi mává. Christian nás vyvádí z tanečního parketu dvojnásobnou rychlostí.

Takže s Kate jsem nakonec vůbec nemluvila. Je opravdu v pořádku? Je mi jasné, kam ti dva směřují. *Budu jí muset udělat přednášku o bezpečném sexu.* Tajně doufám, že četla jeden z těch letáků na dveřích místních toalet. Myšlenky mi divoce víří hlavou a bojují s opilostí a pocitem zmatenosti. Je tu tak horko, takový hluk, příliš mnoho barev – moc světla. Točí se mi hlava... ale ne, zdá se, že se podlaha přibližuje k mému obličejí, aspoň to tak vypadá. A poslední věc, kterou slyším, než úplně ztratím vědomí, je Christianova kletba.

„Do hajzlu!“

Kapitola 5

Je tu ticho. Světlo je tlumené. V téhle posteli je tak příjemně a teploučko. *Hmm...* Otevírám oči a prožívám chvilku klidu a míru, vychutnávám si pohled na velmi zvláštní neznámý prostor, který mě obklopuje. Nemám nejmenší tušení, kde jsem. Čelo postele za mou hlavou má tvar obrovského slunce. Je mi nějak povědomé. Místnost je rozlehá a vzdušná, luxusně zařízená v hnědé, zlaté a béžové. To už jsem někde viděla. Kde jenom? Můj otupený mozek se těžce prodírá nedávno získanými vizuálními vzpomínkami. Ty bláho. Já jsem v hotelu Heathman... v apartmá. V podobném pokoji jsem přece byla s Kate. Tenhle vypadá větší. A sakra, jsem v apartmá Christiana Greye. Jak jsem se sem dostala?

Zvolna se mi vybavují útržkovité vzpomínky na minulou noc. Pítí – *ach ne, to pítí* – telefonát – *ach bože, ten telefonát* – zvracení – *proboha, to zvracení*. José a pak Christian. *Ach ne*. V duchu jsem takhle malinká. Nepamatuju si, jak jsem se sem dostala. Mám na sobě svoje tričko, podprsenku a kalhotky. Žádné ponožky. Žádné džíny. *Do háje*.

Podívám se na noční stolek. Je na něm sklenice pomerančového džusu a dvě bílé tablety. Advil. Jenom takový maniak jako on může myslet na všechno. Sedám si a polykám prášky. Vlastně se necítím až tak zle, nejspíš mnohem líp, než si zasluhuju. Pomerančový džus chutná božsky.

Ozývá se zaklepání na dveře. Srdce mi skáče až do krku, takže nedokážu promluvit. I tak otevírá dveře a vchází dovnitř.

No to mě podrž, on byl cvičit. Má na sobě šedé sportovní kalhoty, které mu *tím způsobem* visí z boků, a šedé triko, které je propocené stejně jako jeho vlasy. *Christian Grey se potí, to zjištění se mnou dělá zvláštní věci.* S důkladným nádechem zavírám oči. Jsem jako dvouleté dítě – když pevně zavru víčka, jako bych tu nebyla.

„Dobré ráno, Anastasie. Jak se cítíš?“

„Líp, než si zasloužím,“ zadrmlím.

Opatrně na něj vykouknu zpod řas. Pokládá na židli velkou nákupní tašku a chytá do rukou oba konce ručníku, který má přehozený kolem krku. Upře na mě ten svůj temně šedý pohled a já jako obvykle netuším, co se mu honí hlavou. Umí tak dobře skrývat myšlenky a pocity.

„Jak jsem se sem dostala?“ Můj hlas zní tence, zkroušeně.

Sedá si na okraj postele. Je tak blízko, že bych se ho mohla dotknout, tak blízko, že ho cítím. *Božíňku...* pot, sprchový gel a Christian. To je opojný koktejl – o moc lepší než margarita, to už můžu tvrdit z vlastní zkušenosti.

„Když jsi omdlela, nechtěl jsem kožené potahy ve svém autě ohrozit tím, že bych tě vezl až domů. Tak jsem tě vzal sem,“ vysvětluje lakonicky.

„To tys mě ukládal do postele?“

„Ano.“ Tváří se netečně.

„Zvracela jsem ještě?“ ptám se tichým hláskem.

„Ne.“

„To tys mě svlékal?“ zašeptám.

„Ano.“ Tázavě zvedá obočí, protože já vzápětí šíleně rudnu.

„Takže jsme se spolu...“ hlesnu. V ústech mi hrůzou vysychá, ani nejsem schopná dokončit otázku. Jen zírám na své ruce.

„Anastasie, bylas v podstatě v kómatu. Nekrofilie není právě mým šálkem kávy. Mám rád své ženy při smyslech a schopné vnímat,“ pronáší suše.

„Je mi to hrozně líto.“

Jeho rty se zvedají v lehce pokriveném úsměvu.

„Byl to velmi zábavný večer. Jen tak na něj nezapomenu.“

Já taky ne – on se mi posmívá, mizera jeden. Neprosila jsem se ho, aby si pro mě jezdil. Jenže se nějakým záhadným způsobem přihodilo, že se kvůli tomu cítím provinile.

„Nenutila jsem tě, abys po mně slídl s nějakým bondovským programem, který vyvíjíš pro papaláše,“ vyrukují na něj. Zatváří se překvapeně, a pokud se nemýlím, i trochu dotčeně.

„Tak za prvé, technologie na sledování mobilů se dá stáhnout z internetu. Za druhé, moje společnost nevyvíjí ani nevyrábí žádný druh sledovacího zařízení. A za třetí, kdybych si pro tebe nedomluvil, pravděpodobně by ses probudila ve fotografově posteli, a pokud si dobře vzpomínám, nebylas zrovna nadšená z toho, jak tě dobýval,“ prohlašuje kysele.

Dobýval?! Vrhnu na něj pobavený pohled. Nazlobeně mě sleduje – z očí mu sálá ukřivděnost. Zkouším si skousnout spodní ret, abych se nerozesmála, jenže selhávám.

„Ze kterého století jsi utekl? Mluvíš jako nějaký rytíř od dvora.“

Jeho nálada se viditelně zvedá. Roztává mu pohled a jeho výraz se mění v uvolněný, dokonce zaznamenávám stopu úsměvu na rtech.

„To si teda nemyslím, Anastasie. Tak nanejvýš temný rytíř...“ S trpkým úšklebkem zatřeše hlavou. „Jedlas vůbec včera večer?“ ptá se mě kriticky. Zavrtím hlavou. K jakému to závažnému prohřešku jsem se právě přiznala? Zatne čelisti, ale jeho netečný výraz se nemění.

„Musíš jíst. To proto ti bylo tak zle. Upřímně, Anastasie, to je při pití pravidlo číslo jedna.“ Rukou si prohrábne vlasy a já už vím, že to dělává, když je rozzlobený.

„Hodláš mě tu dál peskovat?“

„To si myslíš, že dělám?“

„To si teda myslím.“

„Máš štěstí, že tě jenom peskuju.“

„Co tím chceš říct?“

„Jenom to, že kdybys byla moje, nesesla by sis týden na zadek – po tom, cos včera předvedla. Nejedlas, opila ses, vystavila ses nebezpečí.“ Se zhrozeným výrazem zavírá oči, nepatrně se zachvěje. Když se na mě znovu podívá, probodne mě tvrdým pohledem. „Nedokážu ani pomyslet na to, co se ti mohlo stát.“

Taky se na něj zamračím. Co má za problém? Co to s ním jenom je? Prý: *Kdybych byla jeho...* A to teda nejsem. I když, část mého já by možná chtěla. To pomyšlení přebíjí moje rozhořčení nad jeho namyšleným projevem. Až se zastydím za vrtkavost svého podvědomí – při představě, že bych byla jeho, předvádí oslavný taneček v jasně rudé hula-hula sukýnce.

„Byla bych v pohodě. Vždyť jsem byla s Kate.“

„A co ten fotograf?“ vyjede na mně.

Hmm... mládě José. To si s ním ještě vyřídím.

„José to zkrátka přepísknul,“ pokrčím rameny.

„No tak až to přepískne příště, měl by mu někdo dát lekci slušného chování.“

„Ty jsi celkem pedant, co?“ zasyčím na něj.

„Eh, Anastasie... to si ani nedokážeš představit.“ Vědoucně přimhouří oči, potom se šibalsky uculí. Je to odzbrojující. V jednu chvíli jsem zmatená a rozzlobená, a v další hltám očima jeho oslnivý úsměv. *Páni...* jsem naprosto uchvácená, a to jenom proto, že se směje tak zřídka. Dočista zapomínám, o čem mluvil.

„Jdu si dát sprchu. Nebo bys chtěla jít první?“ Naklání hlavu k jedné straně, ještě pořád se usmívá. Tep se mi zrychluje a prodloužená mícha odmítá vysílat do plic pokyny k dýchání. Jeho úsměv se rozšiřuje, zvedá ruku a palcem mi přejíždí po tváři a přes spodní ret.

„Dýchej, Anastasie,“ zašeptá a vstane. „Za patnáct minut tu bude snídaně. Už musíš umírat hladý.“ Odchází do koupelny a zavírá za sebou dveře.

Vydechuju vzduch, který jsem doteď zadržovala. Proč je tak zatraceně přitažlivý? Právě teď mám chuť vstát a jít do té sprchy s ním. Takhle jsem se ještě kvůli nikomu necítila. Vnímám, jak se ve mně bouří hormony. Ještě teď cítím na tváři a spodním rtu cestičku, kterou tam zanechal jeho palec. Jako bych se svíjela pod nějakou znepokojivou bolestnou... potřebou. Nerozumím tomu. *Hmm... Touha.* To je ono. Takhle vypadá touha.

Lehám si zpátky na nadýchaný pérový polštář. *Kdybys byla moje.* Ach bože... co bych za to dala. Je jediným mužem, který mi kdy rozproudil krev v žilách. A zároveň na mě působí tak protichůdně; je příliš složitý až komplikovaný, a matoucí. Nejdřív mě odmítne, pak mi pošle kolekci knih za čtrnáct tisíc dolarů a nakonec mě sleduje jako nějaký fanatik. A navzdory tomu jsem strávila noc v jeho hotelovém pokoji a cítím se v bezpečí. Chráněná. Záleží mu na mně natolik, že přijel a vysvobodil mě ze situace, kterou si špatně vyložil jako nebezpečnou. Ne, ne, on není temný rytíř, ale zachránce v lesklé zbroji – klasický romantický hrdina – Sir Gawain nebo Sir Lancelot.

Hrabu se z jeho postele a zoufale pátrám po svých džínách. On vychází z koupelny, je mokrý, na kůži se mu lesknou kapky vody. Ještě se neohlil a všechno, co má na sobě, je ručník kolem pasu. A pak jsem tu já – a mé dvě holé nemotorné nohy. Je překvapený, že už jsem vstala. Těžkne mu pohled.

„Jestli hledáš svoje džíny, nechal jsem je vyprat. Ušpinila sis je.“

„Aha.“ Jsem rudá jako řepa. Proč mě proboha vždycky tak rozhodí?

„Poslal jsem Taylora, aby ti obstaral jiné. A taky nějaké boty. Je to v té tašce na židli.“

Čisté oblečení. Jak nečekaný bonus.

„Ehm... tak já si dám tu sprchu,“ zamumlám. „A díky...“ Co jiného můžu říct? Popadnu tašku a prchám do koupelny, pryč od znepokojující blízkosti nahého Christiana. Michelangelův David je proti němu nicka.

Koupelna je ještě horká a plná páry. Svlekám se a rychle vstupuju do sprchy, už se nemůžu dočkat, až se ocitnu pod očistným proudem vody. Stéká po mně a já nastavuju obličej jejím vítaným přívalům.

Chci Christiana Greye. Strašně moc. To je holý fakt. Poprvé ve svém životě toužím být s mužem. Chci na sobě cítit jeho ruce a ústa.

Řekl, že má rád ženy při smyslech. *Takže asi nedrží celibát.* Ale o nic se nepokusil, aspoň ne tak jako Paul a José. Tomu nerozumím. Chce mě vůbec? Minulý týden mě nepolíbil. Odpuzuju ho snad? Ale přece jsem tady, přivedl si mě sem. Prostě nechápu, jakou hru se mnou hraje. Co se mu honí hlavou? *Strávilas celou noc v jeho posteli a on se tě ani nedotknul.* Ano. *Dej si dvě a dvě dohromady.* Mé podvědomí vystrčilo svou ošklivou jízlivou hlavu. Přehlížím ho.

Voda je teplá a konejšivá. *Hmm...* Mohla bych v té sprše v jeho koupelně stát navěky. Natahuju se pro sprchový gel, voní jako on. Nádherně. Roztírám si ho po těle a představuju si, že je to on – to on vtírá to voňavé mýdlo do mé kůže na prsou, na břiše, mezi stehny; to jeho ruce s těmi dlouhými prsty... Srdce mi pádí jako splašené. To je tak... příjemné.

„Je tu snídaně.“ Jeho zaklepání na dveře mě poleká.

„J-jasně,“ vykoktám překvapeně, když jsem tak krutě vytržena z erotického snění.

Vylézám ze sprchy a беру si dva ručníky. Do jednoho si balím vlasy ve stylu Carmen Mirandy. Do druhého se rychle suším, ignoruju přitom ten příjemný pocit, který vyvolává tření na mé náhle přecitlivělé pokožce.

Zalovím v tašce pro nové džíny. A zjišťuju, že mi Taylor nepřinesl jenom kalhoty a nové conversky, ale taky světle modrou halenku, ponožky a... spodní prádlo. Božíňku. Čistá podprsenka a kalhotky – i když takové přízemní a prosté pojmenování je v žádném případě nevystihuje. Mají exkluzivní design luxusního evropského dámského prádla. Jemňounká, světle modrá látka a samá krajka. *Pane jo.* Nevycházím z úžasu a taky jsem z toho lehce nesvá. Hlavně když zjišťuju, že mi perfektně sedí. *No jasně že sedí, jakpak by taky ne?* Při představě, jak mi Vojenský Sestřih kupuje prádlo v některém z těch značkových obchodů, se mi hrne krev do tváří. To by mě zajímalo, co dalšího má ještě v popisu práce.

Spěšně se oblékám. I ten zbytek je přesně má velikost. Na rychlo si vysouším vlasy ručníkem a marně se pokouším je přimět ke kázni. Jako obvykle odmítají spolupracovat, a tak mi nezbývá nic jiného, než je sepnout do gumičky... kterou nemám. Nějakou bych měla mít v tašce, ať už je kdekoliv. Nabírám si pořádný doušek vzduchu do plic. Nadešel čas postavit se Panu Matoucímu čelem.

S úlevou zjišťuju, že je ložnice prázdná. Honem se rozhlížím po své tašce, ale nikde ji nevidím. Znovu se zhluboka nadechuju a vcházím do obytného prostoru apartmá. Je obrovský. Je tu okázalá část určená k sezení, plná sedaček s měkkým polstrováním, do detailu propracovaný konferenční stolek s hromadou velkých, exkluzivně vypadajících knih, pracovní kout se supermoderním iMacem a obrovská plazmová televize na zdi. Christian sedí na druhé straně pokoje u jídelního stolu a čte si noviny. Celé to tu má velikost tenisového kurtu, přibližně. Ne že bych hrála tenis, ale párkrát jsem při tom viděla Kate. *Kate!*

„Krucí, Kate!“ vyjeknu. Christian ke mně zvedá oči.

„Víš, že jsi tady a stále naživu. Posílal jsem Elliotovi zprávu,“ říká s drobným pobavením v hlase.

Ale ne. Vzpomínám si na ten její včerejší vášnivý taneční výstup. Všechny ty její patentované pohyby, použité s maximálním efektem a za jediným účelem – nic menšího než svést Christianova bratra! Co si pomyslí o tom, že jsem skončila tady? Ještě nikdy jsem přes noc nezůstala venku. A ona je pořád s Elliotem. Něco takového udělala jenom dvakrát a já pak pokaždé musela týden po rozchodu snášet pohled na to její obhlavné králíčkové pyžamo. Bude si myslet, že jsem taky měla sex na jednu noc.

Christian se na mě přísně zadívá. Na bílé bavlněné košili nemá dopnuté knoflíčky u krku ani na manžetách.

„Sedni si,“ nařizuje mi a ukáže na místo u stolu. Přecházím pokoj a sedám si naproti němu, jak mi přikázal. Stůl se pod tím množstvím jídla téměř prohýbá.

„Nevěděl jsem, co ti chutná, tak jsem objednal výběr ze snídanového menu,“ věnuje mi pokřivený omluvný úsměv.

„To je ale hrozná zhýralost,“ zabrblám. Navzdory tomu, že jsem hladová, vyvádí mě ta možnost volby z míry. Nakonec si

vybírám lívance s javorovým sirupem a míchaná vejce se šunkou. Christian se vrací ke své omeletě z bílků a pokouší se skrýt uculení. Jídlo je vynikající.

„Čaj?“ ptá se mě.

„Ano, prosím.“

Podává mi malou konvičku s horkou vodou a sáček čaje English Breakfast na talířku. Ježkovy oči, on si pamatuje, jak piju čaj.

„Máš mokré vlasy,“ vyčíní mi.

„Nemohla jsem najít fén,“ kuňknu rozpacitě. Ne že bych ho hledala.

Stiskne rty do tvrdé přímky, ale neřekne nic.

„Děkuju za to oblečení.“

„Rádo se stalo, Anastasie. Ta barva ti sluší.“

S uzarděním klopím oči ke svým prstům.

„Myslím, že by ses opravdu měla naučit přijímat komplimenty,“ pokárá mě.

„Měla bych ti za ty šaty zaplatit.“

Tak, a teď se na mě dívá, jako bych ho nějak urazila. Honem pokračuju.

„Už jsi mi dal ty knihy, které samozřejmě nemůžu přijmout. Ale to oblečení... prosím, nech mě to zaplatit,“ váhavě se na něj usměju.

„Anastasie, věř mi, já si to můžu dovolit.“

„Ale o to přece nejde. Proč bys mi měl kupovat oblečení?“

„Protože můžu.“ V očích se mu ďábelsky zablyskne.

„To, že něco můžeš, ještě neznamená, že to uděláš,“ namítám tiše a on se na mě tázavě zadívá. V očích mu stále jiskří a já mám najednou pocit, že se bavíme o něčem jiném, jenže nevím o čem. Což mi připomíná...

„Proč jsi mi vlastně posílal ty knihy, Christiane?“ vydechnu měkce.

Odkládá svůj příbor a soustředěně se na mě dívá. Jeho oči teď planou nějakou neuchopitelnou emocí. U všech svatých – až mi z toho vysychá v puse.

„No... když tě málem přejel ten cyklista – a já tě potom držel a ty ses mi snažila očima vsugerovat, abych tě políbil...“ odmlčí se a trhne rameny. „Měl jsem dojem, že ti dlužím omluvu. A varování.“ Rukou si prohrábne vlasy. „Anastasie, já nejsem typ chlapa, co na to jde přes srdce a květiny. Nenavazuji milostné vztahy. A mám velmi zvláštní záliby. Měla bys na mě zapomenout.“ Zavírá oči, jako by to na něj bylo příliš. „Jenže... něco na tobě je, takže je pro mě skoro nemožné si od tebe udržovat odstup. Ale myslím, že toho už sis všimla.“

Najednou nemám na jídlo ani pomyšlení. *On si nedokáže udržet odstup?!*

„Tak si ten odstup neudržuj,“ zašeptám.

Zalapá po dechu, samým překvapením se mu rozšiřují oči. „Ty vůbec nevíš, o čem mluvíš.“

„Tak mi to objasni.“

Sedíme a zíráme na sebe, ani jeden z nás už nejí.

„Takže ty nedržíš celibát,“ vydechnu.

V jeho očích probleskne pobavení.

„Ne, Anastasie, to teda nedržím.“ Dělá pauzu, aby mi dal čas tuhle informaci zpracovat, a já velmi pravděpodobně opět rudnu. Filtr mezi mým mozkem a pusou je už zase mimo provoz. Nemůžu uvěřit, že jsem to vyslovila nahlas.

„Co máš v plánu na dalších pár dnů?“ ptá se zastřeně.

„Dnes jdu do práce, od dvanácti. Kolik je vlastně hodin?“ zpanikařím.

„Právě bylo deset; máš spoustu času. A co zítra?“ Pokládá si lokty na stůl, bradou se opírá o dlouhé sepnuté prsty.

„Začínáme s Kate balit. Příští víkend se stěhujeme do Seattlu a já budu celý týden v práci u Claytonů.“